

Misijonska **obzorja**

POGLED PO SVETU

02 | leto 33 | april 2019 |

S Križanim
v veselo
Alelujo

Vemo, a smo zavedeni

Zanimivo je zaznavati utrip življenja in razmišljanja v našem okolju ob večjih praznikih, kot je seveda v tem času Velika noč. Gre za praznik, ki zaznamuje ne le cerkveno okolje in nedeljnike ali pa kot radi rečemo velikonočne kristjane, temveč je preprosto v zraku, tudi pri tistih bolj oddaljenih od Cerkve ali pa sploh necerkvenih. Še vsi mediji se razpišejo ob takih priložnostih in težko bi našli radijsko ali televizijsko postajo, ki bi ne razpravljala o potici, šunki, zdravilnosti posta, prehranskih navadah in podobno. Celo v cerkvenem okolju smo malo podlegli vsemu temu in se prepustili toku časa.

Nič ni posebej narobe pri vsem tem, saj nam dogajanje sporoča, da je velika noč praznik, ki je globoko usidran v naše okolje in tudi še sodobnega človeka. Da bodo najbolj obiskani blagoslovi velikonočnih jedi, seveda ni ravno znamenje globoke krščanske zavesti naših ljudi, kaže pa na to, da stenj le še ni ugasnil in je upanje. Ljudje smo vendarle bolj duhovna bitja, kot to zgleda na prvi pogled in proticerkvenost ni toliko vesplošna, kot je predvsem strategija določenih krogov, ki še zdaleč niso tako množični, kot so razvpiti in medijsko podprti.

Res pa je, da se ukvarjamo z vsem mogočim in to dostikrat najmanj pomembnim, kar zamegli

bistveno. *Da je upanje močnejše od obupa in življenje globlje od smrti, je temeljno sporočilo Jezusovega odrešenijskega dela in velikonočnih praznikov. Življenjska izkušnja nam slej ko prej temu pritrjuje, celo vemo, da marsičesa ne bi preživeli, če bi ne bilo tako. Pa vendar ob poticah, šunkah, hrenih, pisankah in tolikem drugem na vse to pozabimo, spregledamo in si damo duška s stvarmi, ki nas bodo po končanih praznikih utrujene postavile pred nove izzive življenja, ki ne bodo nič lažji, mi pa bomo zanje prej šibkejši kot močnejši. Zavedeni smo, kot je zavedena gospodinja, ki se je namenila v trgovino po sol in nato žalostna ugotovila, da se je vrnila domov z vsem mogočim, kar je kupila, a žal brez soli, zaradi česar je v trgovino sploh šla.* Ali pa, kot lahko iz izkušnje v varstvu starejših nakažem, je povsem enako tudi na drugih področjih našega življenja. Veliko različnih inšpekcij prihaja v hišo, zagotovo je tako prav, vendar v vseh letih našega delovanja še nobena izmed njih ni šla pogledat koga izmed stanovalcev. Ti zanje niso pomembni, pomembni so papirji, kartoteke, poročila, statistike, vse, le človek ne, zaradi katerega pravzaprav institucija kot taka obstaja.

Izgubljenost je bolj v tej zmedi vsega, kjer ne vemo več, kaj je

pomembno in osrednje in kaj balast, kakor pa v hudobiji ali načrtnem odklonu. Seveda ni rečeno, da ni interesov, ki to izgubljenost spretno izkoriščajo. Prav zaradi tega je misijonski nagovor našega okolja tako zelo pomemben. Tega se Cerkev danes zaveda, zato stopa pred nas letošnja misijonsko obarvana jesen z osrednjim misijonskim mesecem oktobrom kot še kako primerna priložnost, da gremo k bistvenemu. In če je včasih zahodni ali pa prvi svet prinašal v tako imenovane tretjega pomembna sporočila, se ta sporočila sedaj blagodejno vračajo. Ljudje, ki niti osnovnega nimajo, še kako vedo, kaj je temeljno, zato so polni življenja in vsemu navkljub tudi upanja. V tem smislu imajo naši misijonarji v misijonskih deželah, kjer delujejo, ugodnejšo klimo, ki kar kliče po odrešenju, a seveda so tudi tam sile, ki to znajo spretno izkoriščati. Lahko bi rekli, so v neke vrste prisiljenem postu. Med nami pa je ravno post tisti, ki naj izčiščuje balast in kaže na osrednje, a se je zanj treba odločiti. *Tako enim kot drugim, tukaj in tam, naj nas ta čas milosti, tako posta kot poživljenega misijonskega dela pred nami, oklesti navlake, da bo zaživel temeljno, zares božje, da bo med nami in v nas vstal Jezus in z njim novi, velikonočni človek.*

Vredno je živeti za tisto, za kar je vredno dati življenje

PIŠE MATIJA NARED

Papež je v marcu namenil poseben spomin v molitvi na preganjane kristjane po svetu. Papež navaja: »Morda je težko verjeti, vendar je danes zaradi pričevanja za resnico in oznanjanja Jezusa Kristusa več mučencev kot v prvih stoletjih. To se še posebno dogaja tam, kjer ni zagotovljena verska svoboda. Toda to se dogaja tudi v državah, ki, vsaj teoretično, na papirju, spoštujejo svobodo in človekove pravice.« Ta papežev namen sovпада z obhajanjem molitvenega dneva za misijonske mučeniške pričevalce evangelija, ki so bili ubiti med svojim misijonskim delovanjem v različnih delih sveta; ta dan se obhaja vsako leto 24. marca.

Letošnja vodilna misel ob dnevu molitve in posta v spomin na misijonske mučence je bila povzeta po preroku Izaiju, ko pravi, da zaradi ljudi (hčere sionske) ne bo molčal (Iz 62, 1). Pomenljiv pa je tudi datum molitvenega dneva, saj je bil izbran v spomin na nasilno smrt nadškofa Oscarja Arnulfa Romera iz San Salvadorja, ki je bil 24. marca leta 1980 ustreljen za oltarjem, medtem ko je maševal. (Škofa Romera je za svetnika razglasil papež Frančišek 14. oktobra 2015.)

Poglejmo številke, ki seveda niso samo številke. V obdobju od leta 1980 do 1989 je izgubilo življenje na nasilen način 115 misijonskih delavcev. V obdobju od leta 1990 do 2000 so umrli 604 misijonarji in misijonarke, pri čemer je treba razumeti, da je v te številke vključenih tudi 248 žrtev genocida v Ruandi leta 1994. V letih od 2001 do 2017 je bilo ubitih 416 misijonskih delavcev. Samo v letu 2018 je bilo ubitih 40 misijonarjev, večinoma duhovnikov (35). Največ pastoralnih delavcev je bilo v zadnjem času ubitih v Afriki, sledi ji Latinska Amerika. V Afriki je bilo ubitih 19 duhovnikov, 1 bogoslovec in 1 laik (21); v Ameriki je bilo ubitih 12 duhovnikov in 3 laiki (15); v Aziji so bili ubiti 3 duhovniki; v Evropi je bil ubit 1 duhovnik. Letos je do zdaj v gospodovem

vinogradu na nasilen način umrlo že 5 duhovnikov (Madagaskar, Burkina Faso, Kolumbija, Kamerun in Nigerija).

Mnogim takšnim mučencem Cerkev uradno priznava mučeništvo, za številne vodijo tudi postopke za ta priznanja. Med njimi je tudi Jacques Hamel, ki sta ga pri oltarju med maševanjem v cerkvi Saint Etienne du Rouvray v Normandiji ubila 26. julija 2016 dva militantna muslimana. 19. marca so priznali mučeniško smrt tudi Alfredu Cremonesi, ki je bil ubit iz sovraštva do vere v Mjanmaru po 28 letih služenja v tej državi. 7. februarja leta 1953 so ga ubili vladni vojaki. Med mučeniki je bilo tudi veliko duhovnikov iz Argentine (mons. Enrique Angelelli, škof, duhovniki Carlos Murias, Gabriel Longueville, layman Wenceslao Pederera), ki so bili ubiti iz sovraštva do vere leta 1976. Svetel lik je tudi že prej omenjeni nadškof Oskar Romero. Seveda pa poznamo še veliko drugih misijonskih mučencev in pričevalcev.

Kambonijanec oče Giulio Albane, direktor revije Missio iz Italije, je ob tej priložnosti zapisal naslednje misli: »Sproženo nasilje, ki še vedno besni tako v geografskih kot tudi v eksistencialnih predmetih našega časa in ni omejeno le na že tako ali tako resna krvava dejstva, se prav posebej tiče tudi

misijonskih delavcev. Morjenje misijonarjev postaja čedalje bolj boleče zaradi čedalje večjega razmaha, razlogov in tudi samih posledic pojavov, ki sejejo smrt in uničenje, pa naj bo to v Afriki, v Latinski Ameriki, na Bližnjem ali Daljnem vzhodu. Pomislimo samo na prisilno rekrutiranje otrok v vojaške hunte ali na uporabo otrok za teroristične samomorilske napade, pomislimo na mlade ljudi, ki se zatekajo v prevare, na številne družine, potisnjene v bedo brez upanja, pomislimo na številne smeje podvige, ki jih zadušijo izsiljevanje, pomislimo na številna veliko prezgodaj končana življenja ali na splošno razširjeno malodušje med ljudmi ... S krstom smo dobili poslanstvo za oznanjevanje Kristusovega evangelija, ki ljudi osvobaja, in ne moremo ostati tiho ob soočenju s takšnim zlom, in kakor pravi prerok: »Zaradi svojih ljudi ne bom molčal.«

Končajmo z mislijo, ki so jo zapisali v italijanski pripravljalni skupini za omenjeni molitveni dan: »Ljubiti Boga pomeni ljubiti svoje brate, braniti njihove pravice, prevzeti njihove strahove in težave. Misel iz Izaijeve knjige nakazuje, da je treba ravnati v skladu z vero. Kot kristjani, misijonarji, nosilci Jezusove vesele novice ne moremo molčati pred zlom. To bi bila izdaja poslanstva, ki nam je zaupano.« Tudi mi moramo s svojim delom pomagati, da kri mučencev obrodi sad. Če so svoje življenje darovali za vero, so ga podarili tudi nam. Vredno je namreč živeti za tisto, za kar smo pripravljeni tudi umreti.

Povzeto po Agenzia Fides, 22. 3. 2019

Na različne načine **misijonarimo**

POGOVARJAL SEM SE JOŽE PLANINŠEK CM

V preteklosti je bilo mnogo misijonarjev, ki so preprosto ostali v misijonih tudi na stara leta in so tam pokopani, kar je bilo razumljivo glede na to, kako nekaj velikega, dragega in dolgega je bilo potovanje. Danes je seveda glede tega precej drugače, pa je kljub temu dostikrat težko prepričati marsikoga, da bi se bolan ali obnemogel vrnil v domovino. Misijoni zagotovo potegnejo človeka vase, po drugi strani pa se tudi v domovini ni ravno lahko vživeti po mnogih letih odsotnosti, čeprav vemo, da je svet danes veliko bolj eno kot kadarkoli doslej. Ne glede na eno ali drugo možnost, za nobenega misijonarja ni lahko in gre za pogumno odločitev. To pot nam bo kot pričevalec s tega področja spregovoril g. Boris Zakrajšek, ki sedaj svoja duhovniška leta preživlja v duhovniškem domu na Lepem potu v Ljubljani.

Že precej let, kar desetletij je preteklo, od kar nisi več na misijonskih poljanah tako imenovanega Tretjega sveta; imaš občutek, da si še vedno misijonar in če, kako doživljaš sedaj svoje poslanstvo?

Ko sem se po težki bolezni pozdravil in sem se pred 18 leti vrnil v Slovenijo, sem šel na škofijo kupit knjigo. Srečal sem se s tajnikom nadškofa Rodeta. O mojem prihodu je takoj obvestil nadškofa, ki me je povabil na pogovor v drugo nadstropje. Približno eno uro je trajal pogovor. Rekel mi je, da grem lahko po župnijah obiskat poznane ali nepoznane duhovnike, da mi da zeleno luč za vse to. Res, odšel sem po Gorenjski, Štajerski, Dolenjski, Beli krajini in obiskal duhovnike, z njimi somaševal in se pogovarjal. Takrat sem še dobro hodil, v petih minutah sem prehodil 500 metrov, seveda z berglami. Kasneje sem se osredotočil na župnijo Ljubljana-Trnovo pri g. Tonetu Kompare. Več let sem tam somaševal in hodil po domovih za ostarele. Veliko sem se družil z invalidi, tudi ko smo hodili v Novi Grad na počitnice. Zdaj vse to ni več mogoče, ker so mi noge oslabele. Grem pa z veseljem somaševat v župnijo Ljubljana-Vič, kadar je lepo vreme.

Znano je, da se misijonarji, zlasti po dolgem bivanju v misijonih,

težko vživijo spet v domače okolje; ti je to delalo ali še dela težave?

To je res. Tudi sam sem imel težave, ki si jih prej nisem znal predstavljati. Tako sem pred 15 leti, nekako notranje nemiren in nepotešen imel namen zapustiti Slovenijo in se vrniti v Brazilijo. Moj prijatelj, generalni vikar, me je poklical, da ima tri župnije prazne, približno 100 km od brazilskega mesta San Paolo. Tudi sam sem dobro vedel in vem, kolikšne potrebe po duhovnikih so tam. Pa so me prepričali, naj ne grem, ker bom zopet zbolel in bi se hitro znašel še v slabšem zdravstvenem stanju. Potem sem to misel opustil in čas je pokazal, da je bilo to kar modro.

Kaj pa bolezen; je tudi ta lahko način misijonskega delovanja?

Ko sem ležal v rehabilitacijskem centru Soča v Ljubljani, me je prvi obiskal nadškof Rode in mi rekel, da s to boleznijo lahko več napravim, kot če bi bil kje na župniji. Človek moli na različne načine, tudi za misijone in tako skušam tudi svojo bolezen ali pa onemoglost preprosto darovati za misijonske namene. Tudi sveta Terezija Deteta Jezusa je prav na tak način misijonsko delovala in postala zavetnica misijonov. Bog ve, kaj je najpomembnejše pri našem delu, šele večnost nam bo to razodela.

Živiš v skupnosti z mnogimi ostarelimi in onemoglimi duhovniki; imaš občutek, da je v njih, v vseh vas še vedno živ apostolski in misijonski duh ali pa ga teža življenja na stara leta in z onemoglostjo lahko tudi duši?

Vsak po svoje preživlja svojo starost, kot je vsakega po svoje zaznamovalo tudi življenje. Ljudje se kaj dosti ne spremenimo, podobno kot smo ravnali v ustvarjalnih letih, oblikujemo tudi svojo starost. Tako imam občutek, da tudi sobratje duhovniki, kolikor kdo še more, nadaljuje svoje življenje. Z zaupanjem v Boga in njegovo milost gremo naprej, da skušamo duhovno in telesno pomagati drug drugemu v drobnih stvareh. Ko človek obnemore, šele resnično začuti, kako pomembne so

prav majhne stvari, pomoči, dobra volja in podobno; tudi to je misijonarjenje med nami.

In tvoj konkretni stik z misijoni danes; je to molitev ali poleg nje še kaj, s čimer si še vedno aktiven misijonar?

Še vedno imam veliko stikov z Brazilijo. Moj kolega, s katerim sva nekoč skupaj igrala nogomet ali namizni tenis, je postal škof. Povabil me je, naj pridem k njemu nazaj. Rekel sem, da zaradi bolezni in težav z nogami ne morem. Imam pa še več duhovnikov, s katerimi si dopisujemo. Dva duhovnika (eden Nemec in drugi Nizozemec) sta me celo obiskala tu v Ljubljani. Iz Brazilijske me je pred leti obiskovalo tudi osem laikov, profesorjev, med njimi tudi nekaj Slovencev. Imam stike tudi z Madagaskarjem, Malavijem, Etiopijo in Ugando. V teh stikih, se mi zdi, nekako živim naprejš, kar sem počel v misijonih. Seveda je prav s tem tudi povezana

molitev, pa če je le mogoče tudi še skrb, če je moč najti in prispevati še kakšen materialen dar.

Ko gledaš na misijone celostno, prej kot misijonar v misijonskih deželah, sedaj v domači krajevni Cerkev; kakšen občutek imaš, je Cerkev na Slovenskem še misijonska v pravem pomenu te besede?

Rabimo morda malo več Rodetovega duha in poguma, da nam odpre pravo misijonsko obzorje in pot. On ima veliko izkušenj, veliko globine in širine v pastoralni, čeprav ga nekateri napadajo in ne sprejemajo

“*Rabimo morda malo več Rodetovega, da nam odpre pravo misijonsko obzorje in pot. On ima veliko izkušenj, veliko globine in širine v pastoralni, čeprav ga nekateri napadajo in ne sprejemajo smernic, ki nam jih posreduje. Pa to je tako navada, podobno so delali s Kristusom.*

smernic, ki nam jih posreduje. Pa to je tako navada, podobno so delali s Kristusom. Že kot profesor je veliko naredil za misijone in navduševal bogoslovce in duhovnike, da so se odločali za misijonski poklic. Seveda je težko, ko ni doma duhovnikov, vendar če bomo spregledali potrebe drugih, tudi doma ne bomo deležni blagoslova.

Kaj misijonskega ti še posebej leži na srcu oziroma v duši, kar bi podelil z nami?

Težava v misijonih je socialna neenakost. Neuravnoteženost in neenaka porazdeljenost dobrin. Saj ni problem, da je na svetu premalo hrane, prej je preveč kot premalo, a razdeljena ni pravično. Ponekod jo množično mečejo stran, druge pa stradajo. In tam, kjer je preveč, jo raje uničijo, kot pa da bi jo dali revnim. Ko bi bilo le mogoče ta problem urediti sistemsko, hitro bi se spremenil svet in izginilo pomanjkanje. Ko sem odšel v Brazilijo 1971, ni bilo Karitas ali Misijonskega središča. Cerkev je bila revna. Večinoma smo pomoč prejeli iz Francije ali Avstrije. Danes se je na tem področju marsikaj spremenilo, vključno s spremembo političnega sistema v Sloveniji, saj je ob mojem odhodu iz Slovenije vladal komunizem. Tudi moj oče je bil, ko je po mojem odhodu urejal nekatere dokumente, deležen groženj, kaj se mi bo zgodilo, ko se vrnem. Tudi take stvari so bile vtakane v odločitve za misijone in Bog je gotovo tudi po njih dajal svoj blagoslov. Ne da bi si želel tega nazaj, Bog ne daj in hvala Bogu za vse danosti. Seveda pa danosti od nas zahtevajo tudi večjo odgovornost in več darovanja.

Odrešenje

LETA 1970 PIŠE FRANC SODJA CM

Optimizem, ki ga misijonarji s svojim življenjem in delom razodevajo, ni stvar naravnega duševnega razpoloženja. Niso to po rojstvu vedno vedri, optimistični ljudje. Njihov optimizem izvira iz vere.

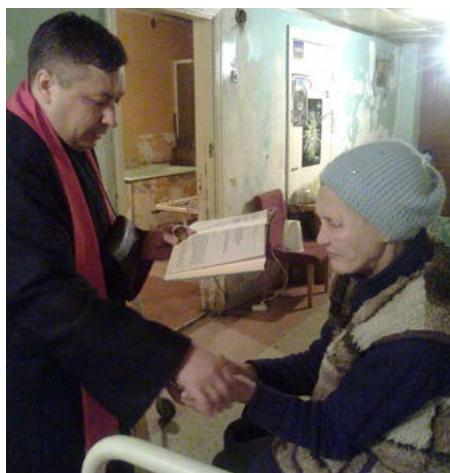
Danes se le preveč lovimo ob alarmanthnih časnikarskih poročilih. Nekateri vse novo iskanje znajo pričarati v tako strašni luči, da skoro verjamejo nekaterim »vidcem«, ki baje trdijo, da je koncil »hudičevo« delo.

Če bi izluščili vso človeško navlako iz takih sodb in razpoloženj, bi nazadnje morda odkrili samo eno: ti ljudje nimajo zaupanja v odrešenje. Če pri vsem prizadevanju in toliki dobri volji in naporu najboljših ljudi svet gre po zlu, potem je odrešenje največja polomija v zgodovini človeštva. Srce zgodovine pa je Bog-Človek-Odrešenik. Seveda: mi bi radi takoj videli uspehe, veličastvo katolicizma, triumf naših želja bolj kot naših naporov. Posebno tisti, ki veliko govorijo, pa naj bodo na eni ali na drugi skrajnosti, navadno polagajo moč bodočega razvoja v razne psihoanalize, mojstrsko zamišljene človeške prijeme pastoralnega dela, v literaturo in umetnost, v posodobljenje, ki mora včasih popustiti tudi človeškim slabim nagnjenjem, v kompromis z izvirnim in osebnim grehom, v zavijanje vse trdote krščanskega življenja v svilen papir čustvene zanos. Vse to ni odrešenje.

Med nami pa živi Kristus v Cerkvi, brez reklame, brez hrupa, živi v skrivnosti človeških src, v dušah, ki so mu predane scela, v tistih skritih junakih, o katerih časopisi ne pišejo, pa vsak dan gradijo Božje kraljestvo: svete matere v svojih družinah, hribovski duhovniki v svojih župnijah, misijonarji v svojih misijonih. Vero v Odrešenika in moč Svetega Duha, to moramo oživiti.

Danes še vedno prihajajo povojni zlo napovedujoči preroki, ki iz raznih privatnih videnj, ki jih Cerkev niti ni potrčila kot pristne, kopljejo in brskajo za grozljivimi napovedmi. Samo eno iz Hede: »Blizu sem, zemlja se bo

tresla in majala. Strašno bo, sodni dan v malem. Angeli pravice so se že razšli po svetu. Svet je slabši kot ob potopu. Fantje in dekleta živijo kot pogani. Ljudje me najbolj žalijo z nečistostjo. Ta rod zasluži, da se uniči. Pripravljajo se velike stvari. Kar prihaja, bo strašno kot nikoli od začetka sveta do zdaj.«

To je moral povedati laik duhovnikom in misijonarjem, kot bi nam ne bilo dovolj učenje Cerkve, jasna izpoved papeža in misijologov.

Sicer pa – čemu postavljati nekako dilemo. Čemu hoditi v skrajnost. Ena skrajnost bi bila oznanjati evangelij in nebesa revežem in to brez dejavne ljubezni. Druga skrajnost pa je – in danes bolj nevarna – gledati samo njihovo človeško bivanje in pomagati samo materialno, skrbeti za njihov razvoj in ne evangelizirati in graditi Cerkve. Kako hitro bo tak misijonar v njihovih očeh bogatin, ki s svojimi darovi ponižuje reveže. In če bo taka potem tudi Cerkev, potem smo vnaprej onemogočili pravo razumevanje Cerkve. Spet bomo dobili »rižne kristjane«.

Schutte konča svoja razmišljanja s tem, da skuša uskladiti oboje. Pač pa jasno trdi, da duhovnik-misijonar

mora biti prvenstveno duhovnik, ki oznanja evangelij in gradi mlado Cerkev. Le izjeme – ki vedno potrjujejo pravilo – naj bi bili duhovniki, ki bi bili od škofije recimo pooblašeni za socialno skrb misijona, ali duhovniki, ki so postavljeni v skrajno revščino. Toda tudi v zadnjem primeru je nevarnost, da vse delo ostane le pri karitas. Ta mora biti pristni izraz Cerkve, a ne prvenstvena naloga duhovnika, ki to Cerkev organizira, ji začenja dajati življenje, nadnaravno življenje.

Zato misijonski strokovnjak odločno poudari: socialno-karitativno delo naj prevzamejo laiki, lahko redovni bratje in redovnice, še bolje pa laiki-domačini. Te pa je treba vzgojiti. In če jih kje ni, je to prvenstvena naloga misijonarja, da si jih vzgoji in jim potem izroča socialno delo. In prav ob tej točki sprašuje vest misijonarjem: Ali prepogosto ne manjka v misijonih zaupanja v laike, poguma, da bi tvegali poizkus? Ali ne leži razlog za to pogosto v zahodnjaški aroganci ali klerikalnem teženju »hočem biti oče«?

V misijonih gre predvsem za prakso. Zato je rešilno ravnotežje. Misijonar je tam – pa tudi sredi največje revščine – da gradi krajevno Cerkev, zato je poslan – *missus* – misijonar. Toda kot Kristus mora čutiti z revščino ljudi. Sicer pa to ni nič novega: ne problem ne njega rešitev. Kristusova beseda »množica se mi smili« odmeva iz roda v rod apostolov. A kako hitro so prvi apostoli spoznali, da si morajo ohraniti čas in energije za oznanjevanje, ker so smatrali to za svoje poslanstvo in so vso karitas prepustili drugim, pač pa jo zelo pospeševali. Bila je Cerkev ubogih za uboge, a oni so oznanjali in gradili Cerkev. In tako je v vseh dobah. Akcent se premika, a znova misijonarji in duhovniki v rednem pastirstvu najdejo ravnotežje. Tako je tudi zdaj: iz razmišljanja, poudarjanja bolj ene strani počasi zori pravo, prastaro, apostolsko gledanje na misijonsko poslanstvo Cerkve.

»Velika nadomestitev«

DRAGO KARL OCVRK

Svet je pretresel pomor muslimanov 15. marca med petkovo molitvijo v novozelandskem mestu Christchurch. Terorist Brenton Tarrant, ki je vzel 50 življenj, je to storil v imenu zaščite »bele rase« pred »veliko nadomestitvijo«. Verjame namreč, da so se globalne elite odločile, da bodo »belo raso« zamenjale z islamskimi Arabci in Afričani.

Mediji so v zločincu prepoznali skrajnega desničarja in zločin pripisali kar vsem, ki jim evropska civilizacija in narodna pripadnost kaj pomenijo. Tudi naši dominantni mediji so žrtve v Christchurchu (zlo)rabili za obračunavanje z desnico in tako začeli kampanjo za EU volitve.

Multikulturalizem ali domoljubje

Dejansko bodo ena najpomembnejših tem EU volitev imigracije. Zato bo ena od front potekala med zagovorniki multikulturalizma in zagovorniki gostoljubne in odprte domače kulture. Prvi zahtevajo, naj prišleki ostanejo takšni, kakršni so: npr. množenci naj imajo tudi pri nas več žena; ženske naj imajo moške varuhe, ki gredo namesto njih tudi h ginekologu; pokrite naj bodo od glave do pete, če jim je prav ali ne; mešanje fantov in deklet odpade; nedolžnost deklet do poroke se zavaruje in se jim zato po običaju izrežejo deli spolovila ... Nasprotno pa so tisti Evropejci, ki cenijo svojo kulturo, odprti za imigrante, jih skladno z zakonodajo gostoljubno sprejemajo, vendar od njih pričakujejo, da bodo sprejeli evropska merila v medosebnih in družbenih odnosih.

Kulture niso betonski bloki, marveč »živi« sistemi sposobni prilagajanja. V tem vzajemnem delovanju in sooblikovanju navznoter in navzven je življenjska moč kulture, kultura (pre)živi, kolikor se spreminja. V tem duhu je pesnik v Zdravljici nazdravil Slovincem: »Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet.« In kot domoljub drugim zaželel: »Živé naj vsi naródi!« Slep protislovenski multikulturalisti so pesnikovo domoljubje cenzurirali. Kakor Prešeren

je tudi škof Slomšek povezoval domoljubje in svetovljanstvo. »Ne bodi vas sram, da ste Slovenci, to naj bo naša čast [...] Ne zaničujte ptujskih jezikov, ino se nemškega le skrbno učite; lepši bo vam, ki znate jezika dva, kakor Nemcam, ki znajo le samo eniga.«

Skrajnost kliče skrajnost

Razsodni Evropejci tudi danes razmišljajo kakor Prešeren in Slomšek, zato zavračajo tako multikulturalizem kot nasprotno skrajnost, ki povečujejo le svoje. Ta ideologija se imenuje supremacizem (lat. *suprematia*, angl. *supremacy* = nadvlada, premoč, vrhovna oblast) in lahko temelji na rasi (nacisti, rasisti), razredu (komunisti), civilizaciji, narodu, kulturi, religiji ... Terorist iz Christchurcha je zagovornik rasnega supremacizma. Njegov manifest »Velika nadomestitev« se navdihuje pri francoskem pisatelju

Renaudu Camusu, ki je bil gejevski aktivist in socialist, zadnja leta pa je stopil v bran »beli rasi«. Leta 2012 je v delu »Velika nadomestitev« razkrinkal zaroto proti belcem, posebej Evropejcem. Te naj bi »nadomestili« muslimanski Arabci in Afričani, kar se bo zgodilo z množičnim priseljevanjem in nebrzdanim razmnoževanjem prišlekov.

Marsikaj res kaže na to, da poskušajo liberalne elite razbiti družbene vezi, civilno družbo, še posebej družino. To jim je v interesu, saj je izolirane posameznike lažje obvladovati kakor ljudi, ki jih povezujejo, ščitijo in delajo močne družinske in družbene vezi. Zato tolikšen boj proti družini in domoljubju! Vendar to početje ni omejeno na Evropo ali Zahod. Tudi islamski svet je zaradi globalizacije razdeljen in oslavljen bolj kakor kdaj koli doslej. Islam muslimanov ne povezuje več, marveč jih deli; v njegovem imenu se vojskujejo drug proti drugemu. Poglejmo muslimane v Sloveniji, ki so bili do nedavno enotni, danes pa imajo dve skupnosti, ki se gledata kot pes in mačka, in dve »kulturni« društvi skrajnega salafskega islama, ki imata druge muslimane za slabe ...

Človekova nenadomestljivost

Pravijo, da nihče ni nenadomestljiv. To seveda velja pri opravljanju kakšnega dela ali zasedanju kakšnega položaja, toda ko gre za človeka, za določeno osebo, je neponovljiva, edinstvena in nenadomestljiva. V globalnem svetu prihodnost ni ne v »nadomeščanju« ne v pobijanju, marveč v medsebojnem spoštovanju, sožitju in sodelovanju, v prizadevanju za več človečnosti pri sebi in med seboj. Če že moramo kaj nadomestiti, nadomestimo slepi strah pred drugim s preudarno gostoljubnostjo, zapiranje v samozadostnost s treznim odpiranjem, obsedenost z materialnim z izkanjem poživljajočega Duha ...

Slabše ne more biti, a upanje ostaja

S. MOJCA KARNIČNIK, MISIJONARKA JEZUSA KRISTUSA

Po burnih mesecih, ko je nastopila nekakšna "tišina", se vam prvič oglašam. Vsi čakamo, kako se bodo stvari naprej razvijale. Slabše, kot je bilo pred volitvami, ne more biti. Bili smo tudi brez interneta, seveda namerno, zaradi volitev. Z veseljem delim vse te izkušnje z vami vsemi, ki jih boste brali in se priporočam v molitev.

Predvolilne kampanje so nam prinesle velike napetosti, skrbi, obupavanja in le nekoliko tudi pričakovanja o spremembah na bolje. Tretje leto zapored se v zadnjem mesecu leta ponavlja isti scenarij. Že leta 2016 bi namreč morale biti predsedniške volitve, kajti takrat je predsedniku Kabili potekel drugi mandat. A on se je tako navadil predsedniškega stolčka, da se mu ni bil pripravljen odreči. Zato je hotel spremeniti Ustavo, ki dovoljuje le dva zaporedna mandata. Ker se je skoraj ves narod temu uprl, je izbral drugo taktiko: ko se je bližal čas volitev, je namerno povzročal hude spore med različnimi plemeni, kar je uporabil za izgovor, da v takem nemirnem stanju volitve niso mogoče. Na ta način je podaljšal svoje vladanje za dve leti in videti je bilo, da bo še tretjič tako, a zaradi mnogih protestov se je končno moral vdati. Pa ne kar tako! Izbral je svojega kandidata (govorili so, da je njegov stric), ki naj bi vladal po njegovih navodilih. Poleg tega kandidata z imenom Shadary sta bila v igri še dva: Tshisekedi, sin dolgoletnega vodje opozicije in po očetovi smrti pred dvema letoma tudi sam njen vodja, in Fayulu, ki je bil koordinator kakšnih dvajsetih političnih strank, ki so delale za spremembe v državi. Tshisekedi je zadnje mesece razočaral ljudske množice, kajti izneveril se je opoziciji, ker mu je Kabila, ki je igral na dve karti, obljubil, da pride na oblast, če mu zagotovi varnost po izvolitvi (vsi smo namreč upali in želeli, da bi Kabila končno prišel v roke pravice in bil kaznovan za vsa hudo delstva, ki jih je izvajal med svojim

mandatom). In Tshisekedi je to sprejel, zato je postal v očeh mnogih izdajalec. Favorit večine je bil torej tretji, Fayulu. In res je dobil približno 2/3 vseh glasov. Na veliko presenečenje in razočaranje mnogih pa je bil za novega predsednika vseeno proglašen Tshisekedi. Fayulu se je sam proglašil za predsednika in pozval mednarodno skupnost, naj mu pomaga priti do pravice, a se nihče ni zganil ...

Iskanje zlata

Sprašujemo se, če je Tshisekedi sprejel to »igro«, ker ima kakšen skrit načrt? Mogoče le ne bo lutka v Kabilovih rokah, kot je to za zdaj videti? Ni še sestavil vlade, a obljubiti je moral Kabili, da bo ostala v njej polovica prejšnjih ministrov in da bo tudi Kabila imel pomembno mesto (bil naj bi minister za notranje zadeve in še kaj). Dobro pri njegovi izbiri pa je bilo to, da ni prišlo do državljanske vojne, ki smo se je vsi bali. Do nje bi zelo verjetno prišlo, če bi zmagal njegov »stric«. Kabila se je namreč nanjo že pripravil. Razorožil je domačo vojsko in pripeljal svojo, same

tujce, oborožene do zob. Kamioni in kamioni so jih dovažali iz drugih držav.

Malo pred koncem svojega mandata je Kabila skoraj izpraznil dve veliki naselji: rojstna kraja kardinala Monsengwa in dobitnika lanske Nobelove nagrade za mir Denisa Muwege. Ponoči je poslal svoje vojake, ki so pokončali vse prebivalce, okrog 2000 ljudi v vsakem kraju. Le redkim se je posrečilo rešiti. Tako se je maščeval kardinalu, ki je imel vedno pogum, da je govoril resnico, zdravniku Denisu pa, ker je ob prejemu nagrade govoril o grozodejstvih, ki so se dogajala pod Kabilovo vlado.

Pred odhodom (v resnici še ni odšel) si je zagotovil fantastično dosmrtno plačo zase in za svoje najožje sodelavce. Tudi sicer mu ni treba skrbeti za svojo prihodnost. Skupaj z bratom in sestro ima v lasti 71.000 ha obdelovalne zemlje, okrog 100 rudnikov diamantov in 80 različnih podjetij. Prav v bližini Kinshase ima velikanska posestva. Lani so pripovedovali, da je bila njegova žena na ogledu, kako delavci opravljajo delo, pa so se ji le-ti pritožili, da že nekaj mesecev ne dobivajo plače in jo prosili, naj se zavzame zanje. To je tudi storila. Mož se je takoj peljal na posestvo in rekel delavcem: »Plačo želite imeti? No, tukaj jo imate!« In jih je vse hladnokrvno postrelil.

To ubogo ljudstvo je pripeljal na rob preživetja. Koliko lačnih in podhranjenih ljudi, koliko jih umre, ker ne morejo plačati zdravniških storitev in si priskrbeti zdravil! Smeh na licih naših vedno veselih ljudi je skoraj zamrl. In prvič se je zgodilo, da ni bilo opaziti priprav na božične in novoletne praznike. In to tukaj, kjer ljudje tako radi praznujejo!

Zdaj čakamo in upamo na prve znake izboljšanja, kakor vi čakate na prve poganjke pomladi.

Za človeka in njegovo dostojanstvo gre

STANE KERIN, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

Na področju Sirije in sosednjih držav je do nedavnega živelo še veliko kristjanov. Tam živijo od prvih stoletij po Kristusu. Ob srečanju z islamom so dolga stoletja znali ohraniti svojo vero. Kar me najbolj preseneča, je njihova nenasilnost. V pogovoru z begunci, sirskimi kristjani v Turčiji, pred leti, so se mi vtisnile v spomin besede: »Radi bi samo preživeli!« Povedano je bilo brez sovraštva, brez želje po maščevanju. To je podoba pristnega kristjana, ki naj bi s svojim zgledom drugim kazal smer življenja.

Nekaj tisoč kilometrov stran, proti jugu čez ekvator, na misijonu Manambondro je krščanstvo pravzaprav še na začetku. Sicer so bili misijonarji tam že v Vincencijevem času, a je šele 100 let, odkar so luč vere trajno prinesli na ta področja. To pravzaprav ni veliko v primerjavi z dva tisoč leti krščanstva na nekaterih delih zemeljske oble. Največkrat se postavlja vprašanje, ali se kaj pozna? Ali je kaj drugače?

Poslušam o pomembnih zakonih, ki se sprejemajo v okviru Evropske unije ali posameznih državah članicah. Vedno znova se pojavljajo »nepogrešljive« skupine zagovornikov takšnih in drugačnih pravic. Na misijonu opazujem življenje, ki po nekih svojih zakonitostih vztrajno teče naprej, neodvisno od sprejete zakonodaje. Velike besede in zakoni svetovnih pomembnežev gredo mimo njih. Vsak dan posebej se morajo truditi za preživetje. In kaj naj bi misijonarji delali tukaj? Konec leta 2018 je profesor dr. Janez Juhant ob zgledu umorjenega duhovnika Ehrlicha zapisal zanimivo misel. Približno takole je bilo zapisano: »Hrepenenje po združitvi duhovnega in tvarnega, nebeškega in zemeljskega, mistike in politike, velja za vse čase.« Tu je na kratko in preprosto zapisana spodbuda kristjanom, ki včasih postajajo zaradi vseh »naprednih misli« kar malo zagrenjeni. Ta misel ne velja samo za Slovenijo in Evropo, velja za človeštvo.

Ljudje na tej zemlji imamo od svojega rojstva naprej v sebi dostojanstvo. Tega dostojanstva nam ne dajejo

drugi, ne ustanove, ne razna združenja, ne razne fundacije, to preprosto je v nas.

In če smo globoko v sebi prepričani, da je to res, potem vedno vztrajamo ob ljudeh, ki so na začetku poti. Ob tem je treba biti pozoren, da bomo s svojo pomočjo pomagali poglobljati to človekovo dostojanstvo. Pomembno je biti pozoren, da znamo ob vsakem daru, ki ga dajemo, spoštovati dostojanstvo vsakega človeka. Pomoč naj bi pomagala ljudem, da bodo našli pot k bolj človeka vrednemu življenju. Kadar pomagam, moram biti pozoren, da ne gledam na ljudi, ki jim pomagam, kot na »revčke«, ki sem se jih usmiliti. Vsekakor delo v misijonih ni »miklavževanje«, obdarovanje in dobri občutki ob tem. Šole, dispanzerji, ceste, cerkve so pomoč, ki je vidna. Kaj se dogaja v ljudeh, tega pa ne vidimo. In tisto, kar je skrito očem, je pomembno. Ljudje so bili tu, preden so prišli misijonarji, ljudje so zdaj tukaj, ljudje bodo ostali tukaj. Kakšna sled bo ostala v njihovi

notranjosti ob srečanju s krščanstvom, pa ni odvisno samo od misijonarjev, »Bog je tisti, ki daje rast«.

Velikokrat sem slišal, da misijonarji niso več potrebni. Res je, da domači duhovniki, redovniki, redovnice prevzemajo delo, ki je bilo dobro zastavljeno. Vendar še vedno primanjkuje duhovnikov za misijone (zlasti na težko dostopnem podeželju, daleč stran od večjih krajev), kjer je vsejana božja beseda. Po drugi strani pa je treba spodbujati domače duhovnike, da bodo znali biti z ljudmi, da jim bodo znali prisluhniti, da bodo z njimi čutili. In materialna pomoč potrebna! Zlasti, ko gre za prihodnost otrok, ki potrebujejo šole, kjer bodo zoreli ljudje, ki bodo znali in si upali v družbo prinašati krščanske vrednote. Ta proces še ni končan.

Tudi danes so aktualne misli, ki jih je izrekel Solženicin. Utrujenemu, materialističnemu in samozadostnemu Zahodu je očital, da temelji zgolj na legalizmu, toda »črka zakona je preveč hladna in formalna, da bi imela dobrodejen vpliv na družbo«. Kadar koli je življenjsko tkivo stekano iz legalističnih odnosov, to ustvarja ozračje duhovne povprečnosti, ki hromi človekove najvišje nagibe, je poudaril. Obramba človekovih pravic (ne pa tudi dolžnosti) »je dosegla takšne skrajnosti, da je družba kot celota nemočna pred nekaterimi posamezniki«.

Dvigniti se je treba iz zamegljenosti »naprednih misli in idej« in iz duhovne povprečnosti ter skupaj z drugimi, tudi našimi misijonarji, graditi svet, ki bo prerasel zgolj legalistično zapisane človekove pravice in videl v vsakem človeku njegovo dostojanstvo.

Hvala vsem, ki čutite z misijonarji in jim pomagata, da skupaj z ljudmi daleč pod ekvatorjem iščejo pot v bolj človeka vredno prihodnost.

Pod okriljem Akamasoa je nastal **tudi misijon Ampitafa**

JANEZ KRMELJ, DUHOVNIK LJ

V letih 2005 do 2007 je v Ampitafa začela nastajati nova naselbina. Peter Opeka se je skupaj s svojo humanitarno ustanovo odločil tu postaviti bolnico, porodnišnico in šolo. V mislih je imel osnovno strukturo za uspešno socialno delo tega zelo revnega območja, ki leži na jugovzhodnem delu Madagaskarja. Pogosto me obiskovalci iz Slovenije ali gostje Akamasoe vprašajo, kako je do te ustanovitve novega misijona prišlo.

Pedro, ko je videl, da rad gradim ceste, mi je poslal star buldožer na gosenicah. Z ljudmi na območju južno od Ranomene smo se začeli dogovarjati za gradnjo ceste. V manj kot treh mesecih smo se prebili do kraja, ki se imenuje Ampitafa. Območje Ampitafa so okoličani uporabljali za pašo govedi. Ampitafa pomeni v malgaškem jeziku – na oni strani, kjer se privadiš. Ogledal sem si okolico in hitro odkril velike možnosti. Slapovi, ne samo lepota, ampak tudi možnost za malo hidroelektrarno. Peter je spremljal moje delo. Vprašal me je, kakšne so potrebe v teh krajih. Na kratko sem razložil težave krajanov, ki so pogosto tarnali zaradi številnih smrti žena ob porodu, včasih pa sta umrla kar oba, mama in otrok. Pedro si je vzel nekaj časa, da skupaj s sodelavci Akamasoe razmislijo o načinu pomoči za naše vaščane. Zelo hitro je padla odločitev in Peter mi sporoči na kratko: "Dali ti bomo porodnišnico in tudi bolnico, pa še osebje ti bomo dali". To sporočilo me je kar prevzelo in ponudila se mi je možnost za novo obliko misijonskega dela.

V nekaj letih je Peter s pomočjo dobrotnikov v Ampitafa zgradil 19 zidanih stavb. To gradbišče je skoraj tisoč kilometrov stran od centra Akamasoe. Sam zaradi številnih dolžnosti in razdalje ni uspel priti na ta kraj, zato je občasno poslal gospodično Honorine, podpredsednico humanitarne ustanove in šoferja Morisa, ki sta s seboj vedno pripeljala nekaj opreme za bolnico.

Ambulanta dnevno nudi pomoč od 35 do 110 bolnikom. V bolniško oskrbo dnevno sprejemamo bolnike. Nekatere prinesejo iz oddaljenih krajev, saj pokrivamo potrebe ljudi v šestih občinah z več kot 80.000 prebivalci. Porodnišnica oz. njeno osebje letno pomaga pri 217 do 231 porodih.

Misijon Ampitafa

Občasno pa je treba zaradi težkega poroda porodnico peljati na kirurgijo v Vangaindrano. Teh nujnih voženj je veliko, včasih se to zgodi kar dvakrat v enem dnevu. Hvaležni smo MIVA Slovenija, ki nam je pomagala pri nakupu reševalnega vozila. Pogost razlog za urgenten odvoz je odlaganje zdravljenja s strani bolnika ali pa najprej obiščejo vrača, ki jim je do zadnjega dajal upanje na čudežno moč, s katero se bo izkazal in s tem posesal njihovo premoženje. Kot zakleto. Vrač ljudem zamegli pamet in ko je stanje obupno šele poskusijo v bolnici.

Največja umrljivost otrok je še vedno zaradi malarije in parazitov. Velikanske razdalje in pomanjkanje zdravil v državnih ambulantah oziroma odsotnost odgovornega zdravstvenega delavca so največja težava. To so razlogi da smo v naši bolnici povečali število zdravstvenega osebja in s tem zagotovili ustrezno pomoč bolnikom.

Vzporedno z odprtjem bolnišnice, 15. marca 2007, smo odprli tudi osnovno šolo – petletko. Poskusili smo navdušiti starše, da bi otroke poslali v šolo. Ena od osnovnih zahtev projekta

Akamasoa je šolanje otrok. Začetek je bil težak. Danes pa imamo že prve maturante. Bogu hvala za vse to. Tudi versko se je v okolici začelo premikati na bolje. Veliko težav povzročajo ljudska sodišča in vpliv lokalnih politikov. Poštenje so zamenjali za denar in kdor denarja nima, je dvojno kaznovan. Kazni so strašno visoke. Navadno je kazen, eno govedo, že za majhno krajo ali za prepir glede meje riževega polja. Kdor ima premoženje, si tudi upa izzivati, ker bo imel tudi za podkupnino. Primeri maščevanja vodijo v skrajnost. Navadno izberejo

za žrtev najbolj nedolžno osebo (posilstvo). Vse to otežuje evangelizacijo. Marsikaj je bilo doseženega v zadnjih letih prav zaradi učinkovitega zdravstva in socialnega dela. Množica je zdravega razuma, živi pa v strahu in pod stalnim pritiskom ljudskih sodnikov, lokalnih politikov in vračev. Še dobro, da se jim uspe prebijati iz dneva v dan. Pride obdobje, ko mnogi nimajo niti za sol. Take ljudi je pa res treba braniti. Včasih je treba nastopiti z osebnim posegom. Biti odločen in se upati v sršenje gnezdo, to pa je posebna milost. To je energija iz vere v živega Boga in zaupanje v moč molitve množice ljudi dobre volje. Pa še eno. Lahko se je meni spustiti na stran zatiranih, ko imam v zaledju moža z imenom Peter Opeka in vse delo, ki ga opravlja močna roka usmiljenja, to je Akamasoa. Brez vsega tega bi bil hitro mrzel. Lokalni politiki so večkrat poskušali diskreditirati delo misijonarja. Treba je trmasto vztrajati ter vedeti, da sta na naši strani Bog in čas, ki dvigneta na svetlo vse.

Dolgoletna želja se mi je uresničila. V prvi polovici decembra smo obhajali petdeseto obletnico prihoda slovenskih misijonarjev v škofijo Farafangana. Med prvimi je bil tudi Peter, takrat še kot bogoslovec lazarist. Po mogočnem slavlju, ki je v začetku decembra potekalo v takratnem središču slovenskega misijona – Vangaindranu, je Peter s sodelavci obiskal tudi Ampitafa. Pričakala ga je množica navdušenih krajanov, otroci ter učenci osnovne in nižje srednje šole ter osebje, ki opravlja svoje delo v tej lokalni ustanovi Akamasoe v Ampitafa. Rajanje, govori in praznovanje je trajalo dva dni. Petrove besede bi lahko strnili v moto: "Pojdi in tudi ti tako delaj". Zgled je dan ne da se mu čudimo, ampak da to delo nadaljujejo naše roke in dobra volja vseh.

Besede, ki jih je Peter namenil ožjemu krogu, torej sodelavcem v zdravstvu in šolstvu, so nam okrepile voljo za naprej. Pozornost posamezniku je izjemna odlika našega misijonarja Petra. Skratka, bilo je enkratno. Bogu hvala!

Spet na Madagaskarju

ROK GAJŠEK, LAZARIST

Osebo se privajam na razmere tukaj, na klimo, ki je trenutno topla, a s pogostimi popoldanskimi nevihtami. Tako me še nekaj mučita kašelj in prehlad, tudi malarije je že bilo nekaj. Upajmo, da se bo vse po malem uredilo. Poročajo o ošpicah v raznih krajih, trenutno bolj južno od nas, v Fianarantsoi. Minule mesece pa je bilo v Tana več sto smrtnih žrtev, ker bolniki niso bili pravočasno cepljeni proti ošpicam. Med smrtnimi žrtvami je bilo največ slabotnih in podhranjenih otrok. Tu v Mahatsari je bilo nekaj primerov ošpic. A so bolniki prišli pravočasno v tukajšnjo ambulanto in dobili potrebno zdravstveno pomoč ter so bili rešeni česa težjega.

Naša fanta se prav te dni odpravlja na pot nazaj na Madagaskar: Janeza Krmelja pričakujemo jutri v poznih večernih urah. Jani Mesec pa pride v soboto popoldne. Če ne prej, se bomo srečali v nedeljo pri maši v Akamasoi. Upajmo, da sta se zdravstveno dovolj okrepila, da bosta tako zmogla napore, ki so pred njima.

V memento priporočam vse naše delo, posebej bremena, ki jih nosi Pedro. Vse vas v misijonski pisarni in prijatelje misijonov prav lepo pozdravljam in želim bogat postni čas, ki nas želi pripraviti na obhajanje velikonočne skrivnosti.

Upanje so šole

STANE KERIN, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

Ko sem po tednih uvajanja v novo okolje vprašal misijonarja Janija kaj ljudje pričakujejo, kaj pravzaprav hočejo v življenju, mi je odgovoril, da hočejo preživeti današnji dan. V sebi nimajo privzgojenega čuta, da je jutri še en dan. Potreben je čas. Upanje so šole, kjer se vzgajajo novi rodovi. Verjetno bo potrebna generacija ali še več, da se bo spremenilo na bolje. Misijonarji pa lahko čakajo in pomagajo staršem tako, da omogočijo dobro šolo za njihove otroke in jim stojijo ob strani. Potrebna je velika in še enkrat velika mera potrpežljivosti. Božja beseda, ki pravi: »Največja zapoved je: ljubi Gospoda iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo.« Druga pa je tej enaka: »Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.« Da je to več kot vse žgalne daritve in žrtve se tukaj dobesedno uresničuje. Ni pa enostavno! Tu se čuti, kako je za to potrebna velika mera potrpežljivosti in žrtve. Vztrajati ob ljudeh, vendar jih ne zasipati s takšno ali drugačno pomočjo! To je umetnost krmarjenja misijonskega dela med tem, kar je res potrebno in onim, kar morajo narediti sami.

S traktorjem sem šel na podružnico maševat in peljal pesek in železo za cerkev, ki se tam gradi. Traktor je seveda samo na pol dober. Pri menjalniku je nekaj narobe. Do tja je še nekako šlo, nazaj grede pa bi se stvari lahko končale precej tragično. Ker nisem mogel prestaviti v nižjo brzino, je traktor začel brzeti po bregu navzdol. Prikolica je bila prazna. Tako je vse skupaj začelo poskakovati. Kar precej grozen občutek! Od poskakovanja se je prikolica obrnila na bok in ustavila drvenje. Traktor se je naenkrat ustavil. Vse se je končalo s prevrnjeno prikolico in nekaj izgubljenimi pripomočki za montiranje koles. Kar grozna izkušnja, ker vem, da bi se lahko končalo zelo slabo, če se traktor zaradi prikolice ne bi ustavil. Nikomur ni bilo nič, ne meni ne delavcema, ki sta pravočasno skočila s prikolice. Izgleda, da je tudi to del potrebnih misijonskih izkušenj, da človek ne bi postal preveč domišljav.

Naše poslanstvo je – najprej preprosto biti

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA

Prejšnji teden nas je razveselila novica, da smo dobile vizume za tri leta, tako da smo se odpravile v Kampalo, kjer smo uredile vse potrebno. Prav "nobl" občutek je, ko smo sedaj že toliko domače, da nam dobesedno kaotična vožnja po glavnem mestu ne predstavlja večjega problema in da se znamo prebiti do krajev, kamor smo namenjene. Tokrat smo imele srečo in se vrnile domov z avtom in vso njegovo opremo. Prejšnjikrat so nam namreč v središču mesta, na sredi ceste, ko smo čakale v gneči, najprej ukradli smerni kazalec, nekaj križišč naprej pa še zunanje ogledalo na voznikovi strani. Bile smo tako šokirane – šlo je namreč za par sekund – da nismo vedele, ali bi se jezile ali smejale.

Pri nas se sedaj začenja deževno obdobje. Ker je Uganda pretežno poljedelska dežela, so vsi ljudje na poljih. Predno začne deževati, je treba zemljo prekopati in pripraviti – seveda vse ročno in to z motiko; vil in lopate ne poznajo. Tako sva se tudi midve s s. Francisko lepega petkovega dne odpravili kupit motiki. V naši vasi imamo namreč vsak petek tržnico. To pomeni, da se na velikem travniku zberejo ljudje, po tleh razprostregajo kakšne krpe in prodajajo vse, kar je mogoče in nemogoče prodati. Poleg zelenjave, ki je običajna tudi za evropske tržnice, dobiš na naši še obleko, obutev (seveda »second hand«), posode, milo, zvezke, vrvi, koze, kokoši (žive, da ne bo pomote), frizerja (tega ne moreš kupiti – ta te samo postriže) in ne nazadnje tudi motike. S s. Francisko sva uspešno zbarantali (to je namreč vljuden običaj in del njihove komunikacije) za naši motiki, ju zavihтели na rami in se odpravili proti domu. Kmalu pa sva opazili, da ljudje še z večjim zanimanjem zrejo v naju, kot to počnejo sicer. Eden drugega "rukajo" in kličejo iz hiš, naj pridejo pogledat. 'Omuzunga' (belka) nosi motiko?! Ljudje so naju zaprepačeni ustavljali in spraševali, zakaj imava motiki in ali ju sploh znava uporabljati. Velike večine nisva mogli prepričati, da veva, kako se stvari streže. Po njihovem prepričanju namreč belci nič ne delamo. In tako sva imeli kar nekaj občudovalcev, ko sva se lotili dela.

Ta mesec ponovno v »noviciatu«, kjer v pogovoru s sestrami, branju in molitvi izpopolnujem angleščino, lovim posamezne besede po runyankore, intenzivno vstopam v njihove navade in način življenja ter "pobiram", kar morem. Med drugim sem se naučila plesti na pletilni stroj – mislim, da moja pokojna babica skače do stropa nebes, če le-ta imajo strop. Z vami bi rada delila še eno prav posrečeno "nesrečo", ki se ti lahko dogodi, če ne poznaš navad in fraz domačinov. Kot veste, smo imele sredi januarja blagoslov našega misijona.

V vsem tem dogajanju je k meni pristopil en duhovnik in mi nekaj prišepnil. Nisem uspela ujeti celotnega stavka, ujela pa sem bistvo: 'short call', kar v dobesednem prevodu pomeni 'kratek klic'. Mislila sem si, da je verjetno možaku zmanjkalo impulzov ali pa da se mu je izpraznila baterija, zato sem z veseljem segla v žep, da mu posodim svoj mobilni telefon. On me je debelo pogledal, spremenil barvo in

začel mencati. Dojela sem, da nekaj ni v redu. Še enkrat se je diskretno nagnil k meni in mi rekel, da mora iti na stranišče. Potem sem menjala barvo jaz. V prvi polovici februarja pa se je tudi pri nas začelo novo šolsko leto. Me zaenkrat še nismo vstopile v naše poslanstvo s kakimi večjimi projekti. Stari misijonarji nas vedno znova opozarjajo, da ne smemo prehitevati – da moramo delati počasne korake, se najprej približati ljudem in postati del njih, se naučiti njihovega jezika in njihovih navad, moliti zanje. Tisti, ki me malo bolj poznate, si lahko predstavljate, kako se počutim. A hkrati vem, da je to resnica! Tudi naš nadškof Bakyenga nas je k temu spodbujal – da je naše prvo poslanstvo 'to be' in ne 'to do', kar pomeni 'biti' in ne 'delati'. Močno pa mi ostaja tudi misel domačega frančiškana, ki je rekel, da ne smemo iskati poslanstva, pač pa, da moramo biti odprte k Svetemu Duhu, ker bo poslanstvo samo prišlo k nam. In res počasi prihaja. Trenutno prihaja po otrocih in mladih, ki trkajo na naša vrata in prosijo za pomoč pri šolanju, saj je v Ugandi celotno šolanje plačljivo. In kakšne življenjske zgodbe ob tem slišiš. Če samo pomislim, da sem jaz "morala" hoditi v šolo, tu pa si otroci želijo ... In to ne samo zaradi izobrazbe, pač pa tudi zato, ker se večkrat zgodi, da v šoli dobijo en in edini obrok hrane na dan in so hkrati vsaj za tisti čas varni pred domačim nasiljem. Res iskrena hvala za vse vaše darove, ki nam to omogočajo! To so drobtinice naših začetkov. Na dnevu posvečenega življenja so nas poimenovali 'baby sisters', kar bi lahko prevedli kot 'sestre dojenčice', saj smo najmlajša skupnost, ki je prišla v Ugando. In približno tako se tudi počutimo. Še dobro, da smo šolske sestre in da nam je s tem učenje položeno že v zibelko.

Pastoralno in duhovno zahteven misijon

S. METKA KASTELIC, SALEZIJANKA

Sem v obdobju, ko intenzivno živim in minimalno pišem, in to obdobje se vleče že celi dve leti. Mea culpa! Ampak obstajam in še kako živim, delam in misijonarim z veseljem. Letos novembra bo minilo pet let, odkar sem v Braziliji in ne morem verjeti, da se odvija tako hitro.

Že dobro leto delujem v majhni skupnosti Hčera Marije Pomočnice v Ararasu. Skupnost tvorimo tri sestre in od letos še mlado dekle, ki razločuje za redovno življenje. Vključene smo v življenje katoliške skupnosti, Kapela Svetega Antona, kjer pomagamo pri katehezi odraslih in večkrat, tudi zaradi pomanjkanja duhovnika, vodimo bogoslužja. Tako bomo letos vodile tudi celotno obredje velikonočnega tedna. Lansko polovico leta smo uspele obnoviti hišo, kjer bivamo. S pomočjo inšpektorije in dobrotnikov zdaj naše bivališče ni več vlažno in tudi več svetlobe je v njej. Hiša se nahaja v strnjeni vrsti z drugimi hišami, kot je običajno za brazilska ljudska naselja.

Moja glavna odgovornost je v šoli "Instituto Nossa Senhora Auxiliadora", kjer preživim večino dneva. Skrbim za pastoralo in duhovno spremljanje učencev, učiteljev in družin. Za naše razmere je to bolj mala šola, saj nas je, skupaj z učenci in osebjem, skoraj 1000. Zelo lepo poslanstvo in vse bolj zahtevno, zaradi krhkosti družinskih struktur. Od lanskega leta imamo z mlajšimi učenci projekt "Infância e Adolescência Missionária" - kar bi po slovensko pomenilo "Otroci in mladi misijonarji", kjer gojimo misijonske vrednote in imamo občasne misijonske aktivnosti. V dekaniji pa smo povezani tudi s POM - Pontifícia Obra Missionária. Tako imam veliko veselje, ko jim predstavim, kaj tudi v Sloveniji počnete v dobrobit misijonarjev. Bog povrni za vse dobro materialno in duhovno!

Moj dan pa se nadaljuje po skupnostni molitvi, ko ob 19h odpremo vrata

s. Metka z ekipo sodelavcev

"OSAF - Obra salesiana de apoio fraterno", to je naša ustanova, ki dnevno skrbi za otroke in najstnike iz socialno ranljivih okolij, ob večerih pa nudimo osem poklicnih tečajev - vse brezplačno za mlade in odrasle. Tako bojujemo zelo trd boj proti brezposelnosti in opolnomočujemo predvsem mlade in žene, ki imajo manj perspektiv, da uspejo na trgu dela. Vsako leto izšolamo približno 150 tajnic, računalničarjev, šivilj, krojačev, manikerk, električarjev, logističnih tehnikov in vizažistk. Tečaje spremljam tako na pedagoški kakor na finančni ravni, saj smo popolnoma odvisni od donacij. Skupaj z 10 profesorji redno pripravljamo iniciative za zbiranje sredstev; kreativnosti nam ne manjka. Naši učenci so stari med 15 in 75 let in tako imamo totalno medgeneracijsko publiko, kateri je skupna želja po izboljšanju družinskega standarda, pridobitvi certifikata, druženju in celo terapiji, saj mnogi izkoristijo navzočnost sestre za pogovor, nasvet ali duhovno tolažbo. Mnogo žena trpi nasilje in vse oblike izkoriščanja, imamo tudi nekaj deklet iz varne hiše in se trudimo poleg šolanja pomagati še z oblačili in občasnim paketom hrane.

Naj se pohecam, pa vendar ... v "prostem času" na provincialni ravni skrbim za mednarodno združenje prostovoljcev sester HMP, ki deluje pod imenom VIDES. Moje veliko veselje je, ko na ustvarjalen način združujemo mlade in odrasle, ki promovirajo vrednoto prostovoljstva in na tisočere načine pomagajo tako našim salezijanskim ustanovam kakor drugim. Tako smo lani v naši skupnosti za tri mesece sprejele Kari, prostovoljko iz ZDA, ki nam je bila v izredno pomoč na vseh ravneh našega poslanstva. Fantje in dekleta iz Slovenije ste tudi dobrodošli! Imamo tudi naše brazilske prostovoljce in enega smo letos poslali s pomočjo Karitas Brazil v Roraimo, kjer je ves mesec deloval med begunci iz Venezuele. Trenutno pripravljamo večjo skupino, ki bo še letos nadaljevala delo z begunci ali v São Paulu ali v kaki drugi brazilski državi. Že od januarja osebno spremljam in pripravljam skupino 12 salezijanskih učiteljev, ki nosi ime "Učitelji brez meja". Od 15. do 30. julija 2019 bomo odpotovali na prostovoljno delo v Angolo in tam izvedli Pedagoško-pastoralni tečaj za tamkajšnje učitelje iz šolskih centrov sester HMP. Razdelili smo se v dve skupini, ena bo delovala v Cacacu, druga pa v Lueni. Iz Angole mi sporočajo, da so že izbrali sodelujoče profesorje, število je nekje do 200 in oni bodo potem množitelji in transformatorji v učilnicah. Še sreča, da mi portugalsčina dobro teče in se še spominjam angolskega narečja iz moje mladosti, ha, ha, ha. Zame bo to priložnost, da obnovim svojo "prvo misijonsko ljubezen", ko sem v letu 2001 prvič imela prostovoljno izkušnjo v Luandi.

In naj nas postni čas pripravi, da bomo velikodušni v darovanjski ljubezni. En velik salezijanski in misijonski pozdrav

Delo in šport sta **velika učitelja**

POLONA DOMINIK, LAIŠKA MISIJONARKA

Uspelo mi je! Res sem tukaj! Tako sem se razveselila ob vrnitvi v Etiopijo, ko sem dopoldne stopila iz hiše in sem zaslišala klic: Polona! Eden od fantov me je poklical in pomahal! Uau, kar zavriskala bi, pa sem le pomahala, saj je skupinica pridno delala na njivi in ni lepo motiti pouka. Ob 12h je zazvonilo za odmor in kosilo. Fantje so prihrumeli z različnih koncev: eni iz delavnic, drugi z vrta, tretji iz učilnic in vsi so me pozdravljali tako prisrčno in veselo.

Nekaterih sem se spomnila, drugih se nisem in obratno. Nekaj jih je bilo prej v dnevnem programu in so zdaj že napredovali v internat ter se tako zares znebili ulice. Načrtovani so obiski družin, iz katerih prihajajo ti otroci ulice. Dva od fantov se bosta reintegrirala, torej sta že dovolj zrela za ponovno življenje z družino. Reintegracija je uspeh rehabilitacije uličnih otrok. V treh letih bivanja v Bosco children gredo najprej na kak krajši ali daljši obisk in po treh letih se vrnejo v družino, če je to možno. Ko sem salezijancu Angelu izročila prispevek, ki sem ga zbrala v Sloveniji (skoraj 2000 evrov), je bil zelo vesel in rekel, da jih ta postopek reintegracije veliko stane in da bi, če se strinjam, del denarja namenili tem stroškom. Obisk 70-ih domov v tako velikih državah ni mala malica. V popoldanskem času sem obiskala Dnevni center (Come and see), kjer se zbirajo tisti fantje, ki se vsak večer vračajo na ulico, torej so vključeni le v dnevni vodeni program. To traja kakšna dva meseca, dokler niso pripravljeni vstopiti v internat. Ti so zelo živahni in veseli vsake pozornosti. Malo se učijo, se tuširajo in perejo svoje ulične obleke.

Brat Endalkachew, ki hodi srečevat fante tudi na ulice, nas je seznanil, da policija v Addis Abebi ponoči preganja ulične otroke, jih pobere in naloži v kamione in odpelje daleč. Ko sem vprašala, kam, so rekli, da v nekakšno taborišče. Tam jim naložijo težko fizično delo, namen je le, da se jih odstrani z ulice. Izogibanje problemu uličnih otrok. Vlada vsake toliko časa uvede takšno akcijo "reševanja uličnih otrok". Ko se to dogaja,

so fantje, ki prihajajo na naš dnevni program, v nevarnosti, da jih poberejo in odpeljejo neznano kam. Ponoči so uspeli pobegniti in prišli pred vhod našega doma Bosco Children in br. Endalkachew jih je spustil noter ter jim odprl enega od razredov, da so spali na varnem, na blazinah. Tekom dneva pa s(m)o se odločili, da bodo, vsaj dokler te vladne akcije ne bo konec, tudi spali v centru, čeprav so uradno na dnevnem programu in načeloma niso pripravljeni na vstop

v internat. Dali smo jim možnost, ki pa jo lahko tudi zavrnejo. Mnogi namreč potrebujejo kar nekaj časa, da se resnično odločijo za bivanje v ustanovi, skupaj s pravili in omejitvami (urnikom ...). Fantje so bili seveda veseli, težava je le, da ta odločitev ni bila ravno pospremljena z načrtom in programom, kaj bodo počeli čez dan. In tako sva z Američanko Claro stopili v akcijo in preživeli petek zvečer in vso soboto z njimi, saj je dobro, da so vsaj del časa

ločeni od fantov, ki že živijo v ustanovi. To je nekako tipično "afriško": na hitro se nekaj odločiti in ne načrtovati vnaprej. Odločitve se sprejemajo sproti, ko se problem pojavi (ali šele kasneje). Midve s Claro pa sva razmišljali, kaj bodo ušpičili mladi, če bodo namesto na ulici, sami sebi prepuščeni pri nas. Ni dovolj, da imajo kje spati in jesti, ampak jih moramo tudi zaposliti. Na ulici se zaposlijo sami, znotraj jih moramo mi, če ne bodo sami kreirali kak "ulični program", kar je potem težko izkoreniniti. Biti zmeraj korak pred njimi je pomembno!

Poleg dela ima svoje mesto tudi šport. Najboljše zdravilo proti astmi je igranje košarke s fanti, na 2500 m nadmorske višine. Hvaležna sem za svoje znanje košarke in srečo, da sem veliko košev zadela, saj je to nekakšno orodje za delo, če vzgajaš fante. Moraš jim biti zanimiv in izzivalen, in če jih premaguješ v kakšnem športu, je to pol uspeha. S športom se res zbližaš, še posebej če ne znaš jezika. Šport je dodatna govorica. Tudi z neznanjem jezika se lahko sporazumevaš. Zgleda, da znam ravno dovolj amharskih besed in oni tu in tam kakšno angleško, da je komunikacija lahko izredno zabavna. Tudi pri hrani sem med njimi. Saj sami vse postorijo, ampak sama prisotnost je pomembna. Brat Solomon je bil sicer sam, po navadi pa je še kakšen socialni delavec. Asistirata tudi Bogale in Workneh, bivša ulična fanta, ki sta se izšolala s pomočjo Bosco Children in izdelala šolo z odliko, zdaj pa nadaljujeta izobraževanje, ki ga financira Bosco Children (srednjo šolo). Tu lahko tudi bivata, hkrati pa pomagata pri fantih. Sta kot nekakšna "velika brata", zares posebna dodana vrednost. Oba sta izredno odgovorna in zelo inteligentna, hkrati pa sta "iz njihovih vrst", zato sta fantom zgled, ki jim ga nihče drug ne more dati.

Naša misijonarka na poti v Venezuelo

S. ANDREJA GODNIČ, URŠULINKA, PERU

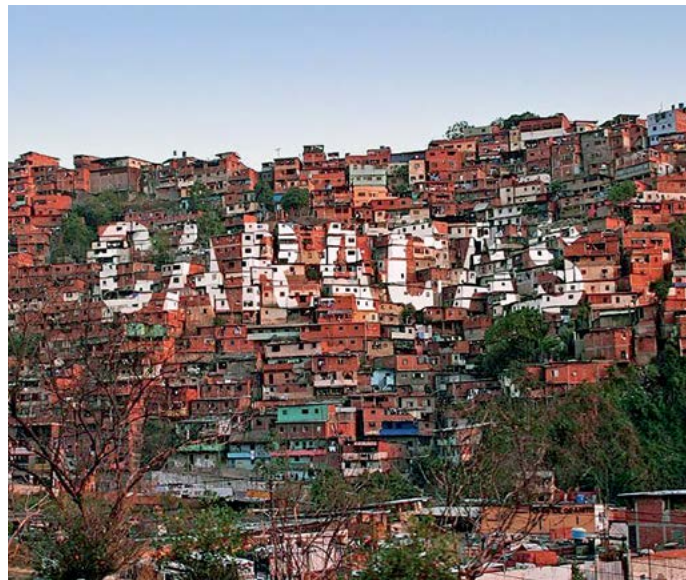
Draga ekipa Misijonskega središča in misijonski dobrotniki! Na zelo vroč, vlažno dušeč sredin večer se oglašam z uradnim pismom, da naznanim spremembe. Najprej hvala za poletje in naše srečanje! Vas je vedno dobro videt v živo!

Pišem, ker bi rada tudi uradno sporočila, da sem v teh tednih prejela novo poslanstvo in se selim v Venezuelo, v Caracas. Transfer za pet let, in sicer v Karibsko provinco, ki ima tri dežele: Venezuelo, Barbados in Angleško Gvajano. Ja, vem. Tudi jaz sem samo gledala! In se še sedaj navajam na misel na prihodnost brez Peruja.

Občutki? Trže, zelo trže, malo je adrenalina, v glavnem pa je mir – pokorščina ima name vedno ta učinek. Zelo računam na vašo molitev, da Mu bo vsakdanji *kakor-Ti-želiš* res ugajal in koristil ljudem, h katerim me pošilja. Venezuela rabi, to vem.

Kakšni so načrti? Sprva smo mislili, da imam časa za tranzicijo do junija. Pa ni tako. Letalsko vozovnico imam za 26. 2. 2019. Morda se vrnem v Peru po treh mesecih in dvignem vizum. Ne vem, koliko spremljate dramatične dogodke v Venezueli. Po dolgoletni diktaturi socialističnega predsednika Madura se v tem mesecu prebujata neka kšna demokratična tranzicija v povojih, kjer vsi zadržujemo dih: lahko se razbesni državljanska vojna, lahko se vse uredi po mirni poti, lahko ... Vse je v Božjih rokah. Veliko lakote, negotovosti, strahu in kaosa. V eni najbolj bogatih držav Latinske Amerike!

Sestre uršulinke imajo v Caracasu prestižno šolo ameriške fundacije z angleščino kot pogovornim jezikom. S. Brenda

(Gvajana), s. Alba (Mehika) in s. Boguslava (Poljska) imajo različne apostolate na tej šoli kakor tudi v Campo Rico, v revnejšem predelu mesta. Videti je, da bom delala v pastoralni in liturgični animaciji na šoli. S sabo nesem glavni del donacij iz Slovenije. Potrebe tam so velike.

Ko se situacija malo umiri, se vam oglasim z novim naslovom in telefonsko številko.

Prosim, molite za moje sestre v Peruju. Za naše ljudi, še posebej za Pačakutek. S. Barbara in Vicky računata nadaljevati misijon, a zaradi bolezni in drugih težav postaja vse težje odgovarjati na potrebe ljudi. Naj Gospod poskrbi.

Ciklon Idai

ANTON GRM, SALEZIJANEC, MOZAMBIK

Čez dobrih štirinajst dni prihajam za dva meseca v domovino. Rad bi si malo odpočil, aktualiziral o vsem, kar je dobrega za dušo in telo, potem bom pa "odveslal nazaj, v lepši svet", ki še kako potrebuje pomoči.

Tukaj so v razcvetu posli s kajaki in kanuji - Mozambik je prizadel ciklon "Idai" - okoli 1000 je neuradno mrtvih, okoli 5,3 milijona pa je ljudi, ki so ostali brez strehe nad glavo in odrezani od sveta: Beira - drugo največje mesto v državi in predel, kjer sem delal do lanskega leta, sta veter in dež sprala z zemljevidov, totalna »štala« - vse brez streh ...

V državi imamo tri dni žalovanja, potem pa se bo nehalo sedeti v joku in stoku, zavihati bo treba rokave in pošteno pljuniti v roke, da se kaj postori, kar bo moč ... Glavna skrb je hrana in zdravstvena oskrba - "kriza je totalna", revščina pa kot že sicer po navadi - nič novega, skratka! Bog z vami in z nami ...

Ne morete si predstavljati, kaj nam pomeni **čista voda**

S. BOGDANA KAVČIČ, USMILJENKA, BURUNDI

Lep čas je že, ko se vam nisem oglašila, toda moje misli in moja molitev vas obiščeta vsakodnevno. Sploh si ne predstavljam, da sem tako daleč od doma in včasih si kar mislim, da bom zavila na vašo stran. Čisto lahko rečem, da ste Misijonsko središče in misijonski prijatelji en SVET KRAJ. Kaj vse prihaja do vas in odhaja od vas, si človek težko zamisli. Da preidem k stvari z mojo mislijo. Lansko leto je prišlo k nam veliko prošenj za zajetje studentev iz več vasi. Ko smo videle, kakšno vodo uporabljajo in je v disperanzerju polno obolenih za različnimi paraziti, smo videle, da je največ, kar jim lahko damo, čista voda, ki je res življenje. S pomočjo naših sester doma smo lahko zajele in sezidale sedem studentev. Toda sedaj še drugje prosijo. Nekateri morajo iti daleč po vodo ali pa preprosto zajemajo v mlakah. Zato sem zopet pomislila na vas, na vse dobrotnike, ki so nam vedno ob strani. Za en student smo povprečno porabile 600 €, za kakšnega drugega več, ker je bila potrebna napeljava 1 km daleč, drugje je bila spet potrebna 400 m, da je prišla do osnovne šole. Do sedaj čaka na odgovor šest vasi. Ali smem upati, v imenu vseh teh žejnih ljudi čiste vode, da jim pomagamo pri tem velikem delu? Sami nam veliko pomagajo. Pripraviti morajo kamenje, ilovico,

pesek, oglje itd. Me prispevamo delo, cement, cevi in še drugo potrebno. Misijonsko središče skupaj s Karitas ste nam pomagali zgraditi velik vodnjak pred dvema letoma. Tako se je pravzaprav začelo to delo s študenti. In ne vem, kdaj bo končano. Neizmerno vam bom hvaležna v imenu vseh, ki se bodo odžejali pri čistem studentu. Ne morete si predstavljati, kaj vse pomeni za te ljudi, če dobijo čisto vodo, pa tudi, če ponjo ni treba iti daleč.

Nov izziv na Samoi

S. LJUDMILA ANŽIČ, SALEZIJANKA, SAMOA

Tedni, odkar sem prišla na Samoo, kar hitro minevajo. Vidim, da je to zares čisto drugačen svet, kot sem ga bila navajena. Tudi klima me še zdeluje, vendar upam, da bo čez nekaj tednov bolje, ker se bo telo vseeno malo navadilo na vročino in vlago. Rada bi prosila, če bi nam lahko tudi tukaj pomagali preko programa Botrstvo. Vidim, da je potreba zares zelo velika. Izobraževanje je še daleč od dobrega. Šole nimajo denarja, denar se išče od zunaj, po drugi strani pa se varčuje tudi tako, da se ne zaposli dovolj učiteljev. Sestra, ki je ravnateljica šole, tudi uči, in ker je velikokrat zadržana z drugimi zadevami, mi pripoveduje, da včasih zadnji trenutek pošlje v razred prvega učitelja, ki ga najde v zbornici. Hudo je tudi to, da nimajo

učbenikov in iščejo ideje in material sproti na internetu. Mislim, da bo potrebno pripraviti kaj bolj resnega, kar bo ostalo iz leta v leto in se počasi nadgrajevalo.

Sporočilo ljubezni

P. HUGO DELČNJAK, FRANČIŠKAN, FRANCOSKA GVAJANA

Že dolgo je, odkar sem se nazadnje oglašil. Lansko leto v oktobru sem moral oditi iz Gvajane zaradi zdravstvenih razlogov v Pariz, kjer sem v bolnici St. Louis prišel z zdravljenjem kožnega raka. Upam, da bodo analize dale dobre rezultate in se bom lahko vrnil v Gvajano ter se ponovno vključil v pastoralno delo v župniji Kourou. Naš škof msgr. Emmanuel Lafont ima velike pastoralne

načrte za to leto. V tem postnem času želi, da se po vseh župnijah obiščejo vse hiše, vsa stanovanja, vse kolibe in povabi ljudi, verne in neverne, kristjane in drugoverce, da prisluhnejo Božji govornici, ki je govornica ljubezni, zapisana v Svetem pismu. Vsi obiskani bodo prejeli to sporočilo ljubezni. Ostanimo v molitveni navezi tudi v prihodnje.

Najina **Zambija**

KAJA IN JANEZ NOVLJAN, PROSTOVOLJCA, ZAMBIJA

Najini prvi meseci v Zambiji so bili v znamenju mnogih notranjih preizkušenj, ki zajamejo človeka, ki se poda v tako drugačno okolje. Soočila sva se s toliko novimi stvarmi, predvsem pa s popolnoma drugačno kulturo, jezikom in življenjskim okoljem. Že prej sva vedela, da bo velik izziv pustiti za sabo miselnost evropskega človeka, ki ima rad stvari pod nadzorom, organizirane in produktivno naravnane. Vendar je soočanje s tem v konkretni situaciji še težje.

Nahajava se v župniji Mumbwa, kjer naju je z veseljem sprejel slovenski misijonar p. Stanko Rozman. Stanko je poznan predvsem po svoji gradbeni žilici. Misijonar je že več kot 50 let, kar pomeni, da si je pridobil veliko

dobrotnikov zgradijo mnoge nove vodnjake, ki ljudem omogočajo dostop do vode.

Pred kratkim je župnija dobila nekaj zemlje na manjšem hribu, kjer si je Stanko zamislil, da bi lahko zgradili

nadziranju del, da vse poteka tako, kot je treba. Kaja pa opravlja bolj pisarniška in gospodinjstva dela. Srede, včasih tudi nedelje in prazniki, so rezervirani za obiskovanje podružničnih cerkva. Našo župnijo sestavlja 40 podružnic, župnijsko območje pa je veliko kot Gorenjska! Te cerkve so na zelo oddaljenih krajih. Ljudje v takšnih delih imajo sveto mašo le 2x letno. Te maše so preproste, a zelo dragocene. Petje je zelo doživeto in glasno, ne manjka pa niti plesa.

izkušenj, na osnovi katerih so projekti iz leta v leto uspešnejši in hitrejši. Dela mu res nikoli ne zmanjka, saj iz dneva v dan dobiva nove ideje o razvoju župnije. Eden izmed projektov je gradnja obzidja okoli cerkvenega posestva, ki se je skozi leta povečalo (v Zambiji se vsak večji objekt zaščiti pred zločinci z obzidjem). Pri tem nam velikokrat priskočijo na pomoč lokalni zaporniki, ki največkrat opravljajo malo težja dela. Poleg obzidja se dokončuje župnijska kuhinja, ki je namenjena za različna srečanja. Za spanje je že poskrbljeno, kuhinja pa bo prav tako kmalu nared. Hkrati se gradita nova manjša trgovina in župnijska pisarna. Z vodo so ljudje že dobro preskrbljeni, saj je moč opaziti veliko vodnjakov. Predvsem na oddaljenih podeželskih območjih pa je voda še vedno ena hujših težav za ljudi. Nekateri ljudje hodijo po več ur, da jo dobijo. Misijonarji s pomočjo

romarsko cerkev. Tu je veliko podružničnih cerkva, ki so skromne, pre-majhne, nekoliko razpadajoče, in jih verniki želijo obnoviti ali znova zgraditi. Kakšne vasi imajo nekaj svojega gradbenega materiala, a jim preprosto primanjkuje tehničnega znanja za začetek gradnje. Včasih tudi motivacije. Pri tem jim p. Stanko priskoči na pomoč. Tako smo v pogon spravili ljudi v vasi, kjer smo vsi, tako midva kot tudi Stanko, pomagali kopati za temelje nove cerkve. Ljudje so bili navdušeni, ko so videli tri belce kopati jamo!

Najin prispevek je za zdaj predvsem v tem, da pomagava p. Stanku pri vsakdanjih projektih in opravilih ter mu seveda krajšava večere s tarokom, ki ga rad igra. Pogosto mu pomagava pri raznem pisarniškem delu, z njim obiskujeva tudi podružnične cerkve, opraviva kakšne nakupe, skrbiva za vrt ipd. Janez povečini pomaga pri

V teh prvih mesecih sva se predvsem navajala na komunikacijo. Uradni jezik je sicer angleščina, ampak ljudje govorijo lokalne jezike, ki jih je v Zambiji preko 70. Potem si lahko predstavljate, da tudi angleščina ni povsem »čista« in razumljiva. Razumevanje njihove angleščine je zahtevalo precej truda, a ker opaziva napredek, lažje vztrajava. Ljudem se res bolj približaš, če govoriš njihov jezik. Spoznala sva, kako pomembno je ro-kovanje, kadar koli se ljudje srečajo. Ta stisk roke je močan, ne kot v Sloveniji, ko ti človek za pozdrav miru ponudi mlahavo roko. Poleg tega se ob stisku roke tudi nekoliko priklonijo drug drugemu, kar da pozdravu globlji pomen.

Ne nazadnje so ljudje na nek način prav brez strahu in niso omejeni s sto in enim strahom ter z iskanjem neke varnosti. Navajeni so živeti vsak dan z zavedanjem, da je lahko njihov zadnji.

Pomoč po ciklonu Idai

Tropski ciklon IDAI, ki je nedolgo nazaj divjal po jugovzhodu Afrike, velja za enega najhujših tropskih ciklonov, ki so kadarkoli prizadeli Afriko, kot tudi celotno južno poloblo nasploh. Več dni trajajoče neurje je povzročilo katastrofalno razdejanje v Mozambiku, Zimbabveju in Malaviju. Ciklon je za seboj pustil več kot 700 mrtvih, na stotine je še pogrešanih. To pomeni, da Idai velja za drugo oz. tretje najsmrtonosnejše neurje, ki je kadarkoli divjalo na južni polobli. Izjemna hitrost vetra in hude poplave so neposredno prizadele še približno 5 mio ljudi. Prav tako velja tudi za »najdražji« ciklon, saj je škoda na infrastrukturi enormna. Najhuje je prizadeto drugo največje mesto v Mozambiku, obalno mesto Beira, kjer je nastalo ogromno poplavno območje, vidno celo iz vesolja. Naselja ob bližnjih rekah Búzi in Púngué so, po besedah predsednika Mozambika, dobesedno izgubljena. Več kot 90 % območja Beire naj bi bilo uničenega. Brez elektrike je ostalo več kot 500.000 ljudi, komunikacije so prekinjene, saj je telefonsko omrežje poškodovano, cestne povezave so uničene oz. neprehodne,

Podatki za nakazilo so:

prejemnik: Misijonsko središče Slovenije, Kristanova 1, 1000 Ljubljana

TRR: SI56 0201 4005 1368 933

koda namena: CHAR

BIC banke: LJBAS12X

namen nakazila: Ciklon Idai

sklic oz. referenca: SI00 279210

domovi uničeni. Prav tako ni nikakršne oskrbe s pitno vodo, hrane pa tudi že zelo primanjkuje. Poškodovanih je vseh 17 bolnišnic in ostalih zdravstvenih ustanov v mestu. Sestra Zvonka piše: »Naša skupnost je na tem območju takoj priskočila na pomoč: preko škofije smo nakazale nekaj denarnih sredstev, s katerimi so kupili opeko, cement in pločevino. Material so razdelili med ljudi, da se bo najnujnejša obnova lahko čimprej začela. Potem pa smo iz našega skladišča potegnile nekaj blaga, ki smo ga imele v rezervi za šiviljske tečaje. Blago smo s pomočjo naših mladih ministrantov razrezale na 4m kose in ga dali ljudem, da se z njimi lahko ponoči pokrijejo in malo zaščitijo pred komarji. Tu je namreč

še zelo vroče in komarjev je veliko. Zdaj pa, tudi skupaj z našimi brati salezijanci, podpiramo družine, ki so v okolišju misijona; najbolj potrebna je rekonstrukcija domov. Trpljenje ljudi je veliko, pravijo sestre, ki so na terenu.«

Ciklon se je nato preselil v Zimbabve in Malavi. V Zimbabveju sta najbolj prizadeti pokrajini Chimanimani in Chipinge z več sto mrtvimi ter še več pogrešanimi in poškodovanimi ljudmi. Gmotna škoda je ogromna. V Malaviju pa sta najbolj prizadeti pokrajini Nsanje in Phalombe, kjer je neurje poleg velikega števila mrtvih, pogrešanih in poškodovanih, terjalo še velik davek na infrastrukturi. Jezovi hidroelektrarn so pod silo vode popustili, sproščena zajezena voda pa je še dodatno poškodovala območje. Posledično je tudi izpad električne energije ogromen.

Neurju sedaj sledi velika humanitarna kriza z več stotisoči ljudi, ki nujno potrebujejo pomoč. Pojavljajo se že izbruhi trebušnih bolezni kot sta kolera in tifus, prav tako se je zaradi stoječe vode drastično povečalo število obolelih za malarijo. Tudi mi želimo pomagati prizadetim na teh področjih. Povezali smo se z našimi misijonarji – s. Zvonko Mikec v Mozambiku ter p. Lojzetom Podgrajškom v Malaviju, preko katerih bomo lahko nudili pomoč najbolj potrebnim. Veseli bomo vsakega vašega daru, s katerim bomo skušali vrniti dostojanstvo tamkajšnjim ljudem.

V ta namen lahko svoj dar nakažete na naš transakcijski račun ali pa nas pokličete (01/300-59-50) in vam bomo poslali izpolnjeno položnico.

jubilanti – čestitamo

95 letnica življenja

P. Vladimir Kos, jezuit, rojen 2. junija 1924 v Murski Soboti. V misijone je odšel 13. maja 1956. Deluje na Japonskem.

70 letnica življenja

Ivan Bajec, duhovnik KP, rojen 16. maja 1949 v Colu. V misijone na Slonokoščeno obalo je odšel oktobra 1976.

60 letnica življenja

S. Fani Žnidaršič, uršulinka, rojena 21. junija 1959 v Ljubljani. V misijone je odšla 5. septembra 2000. Deluje v Bocvani.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Brusnice, Celje - Sv. Jožef, Črniče, Dobrava, Dobrna, Dornberk, Dravograd, Gornja Ponikva, Grad, Grosuplje, Hotič, Hrpelje-Kozina, Ivančna Gorica, Javorje nad Škofjo Loko, Kamnik, Kidričevo, Kisovec, Košana, Kresnice, Laško, Ljubljana-Dravljje, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubno ob Savinji, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Mengeš, Naklo, Olimje, Pečarovci, Petrovče, Pirniče, Pišce, Planina, Podnanos, Podzemelj, Poljčane, Ponikva, Portorož, Povir, Prečna, Predloka, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Sela pri Kamniku, Selca, Sele, Slivnica pri Mariboru, Slovenj Gradec, Slovenska Bistrica, Sodražica, Stranice, Strunjan, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah, Sv. Lenart-Podgorci, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Marjeta niže Ptuja, Sv. Urban - Destrnik, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjošt nad Horjulom, Šentlambert, Škofja Loka, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmartno v Tuhinju, Šoštanj, Št. Ilj pod Turjakom, Št. Ilj pri Velenju, Št. Peter - Otočec, Trnje, Tržič, Veržej, Vipava, Vojnik, Vrabče, Vransko, Zagorje, Zagorje ob Savi, Zaplana, Zreče, Žalna, Želimlje | posamezniki: Bogoslovno Semenišče, Kapucinski Samostan, Kud Markovski Zvon, N.N., Verbič Marija | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Apače, Biljana, Bogojina, Boštanj, Bovec, Brank, Brdo, Brezovica, Brje, Brusnice, Bučka, Bukovica, Bukovščica, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Jožef, Cirkovce, Col, Čadram-Oplotnica, Črešnjice, Črni Vrh, Črniče, Dekani, Deskle, Dobje, Dobrna, Dobrova, Dol pri Ljubljani, Dolenci, Domžale, Dornava, Dramlje, Dravograd, Fram, Golo, Gomilsko, Gornja Ponikva, Gotovlje, Grad, Grosuplje, Hoče, Homec, Horjul, Hrpelje-Kozina, Ig, Ihan, Ivančna Gorica, Jarše, Javor, Kalobje, Kamnik, Kamnje, Kanal, Kančevci, Kapela pri Radencih, Kidričevo, Kisovec, Kobarid, Kolovrat, Komen, Koroška Bela, Košana, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Šmartin, Krašnja, Krkavče, Kromberk, Krško, Kuzma, Laporje, Ledine, Leskovec pri Krškem, Lipoglav, Ljubečna, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Štepanja vas, Ljubljana-Trnovo, Ljubljana-Zadobrova, Ljubno, Ljubno ob Savinji, Loče pri Polčjanah, Lovek, Lovrenc na Pohorju, Lucija, Luče, Makole, Mala Nedelja, Maribor - Pobrežje, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Križ,

Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Martjanci, Matenja vas, Mengeš, Metlika, Mežica, Miren, Mošnje, Muta, Naklo, Notranje Gorice, Nova Gorica - Kr. Odrešenik, Novo Mesto-Šmihel, Otlica, Pečarovci, Peče, Petrovče, Piran, Pirniče, Pišce, Pivka, Planina, Podbrdo, Podgorje pri Slov. Gradcu, Podkraj, Podlipa, Podnanos, Podzemelj, Polhov Gradec, Poljane nad Škofjo Loko, Poljčane, Polzela, Ponikva, Prečna, Prihova, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Radeče, Radovica, Ravnica, Razbor pri Slovenj Gradcu, Ribnica na Pohorju, Ročinj, Rogaška Slatina, Sela pri Kamniku, Selca, Sevnica, Sežana, Slavina, Slivnica pri Mariboru, Slovenska Bistrica, Sodražica, Spodnja Idrija, Srednja vas v Bohinju, Stara Cerkev, Stoperce, Stopiče, Stranice, Strunjan, Studenec, Suhor, Sv. Ana v Slov. Goricah, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Barbara v Halozah-Cirkulane, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ - Gabrovka, Sv. Lenart, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Lovrenc-Jursinci, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Urban - Destrnik, Sv. Vid nad Valdekom, Svetina, Svibno, Šempeter pri Gorici, Šempeter v Savinjski Dolini, Šenčur, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjošt nad Horjulom, Šentjurij-Podkum, Šentlambert, Šentrupert, Škocjan, Škocjan pri Turjaku, Šlovenec, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Jelšah, Šmartno pod Šmarno goro, Šmartno v Rožni dolini, Šmartno v Tuhinju, Šmiklavž pri Slovenj Gradcu, Šoštanj, Špitalič, Št. Ilj pri Velenju, Teharje, Tišina, Trata - Gorenja vas, Trbonje, Trnje, Tržič, Velika Nedelja, Velika Polana, Veliki Gaber, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Vrabče, Vransko, Vrhnik, Vrtojba, Vurberk, Zagorje, Zavrch, Zreče, Žalna, Želimlje, Zetale | posamezniki: družina Baša, Kopriva Silvester, Košir Melita, N.N., Razpet Valentin, Rebolj Katja, Sloban Marta in Janez, Zornik Zoran | **MIVA** | posamezniki: Francišskanski Samostan Sveta Gora, Grmek Ingrid, Jereb Brane, Kokot Branka in Franc, Kopriva Silvester, N.N., Pezdir, Pšeničnik Marjana, Rotar Barbara, Škofja Celje, Tacer Rozalija | župnije: Dornberk, Idrija, Koper Sv. Ana, Ljubljana-Polje, Mirna, Slivnica pri Mariboru | **SKLAD ZA LAČNE** | župnije: Braslovče, Kromberk | posamezniki: Furlan Barbara in Boris, Jeriček Jani, Kranjc Barica, Kravos Stojan, Krnc Stane, Kržišnik Franci, Lavrič Miriam, Medvešek Viljem, Murko Ana, N.N., Nastran Matej, Petek Marko, Praček Marija, Repar Mateja, Šiško Stanislav, Štibelj Jože, Tajnikar Matej, Tapajner Veronika, Žabjek Marija Magdalena, Žabkar Franc | **ZA**

SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV | župnija Ljubljana-Ježica | Pavlič Renata | **ZA GOBAVCE** | posamezniki: Gerdej Dominik, N.N., Pavlič Renata | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Mavrek Renata, N.N., Reisp Metka, Remic Primož | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnije: Ig, Sv. Ema, Sv. Urban - Destrnik, Šmartno pod Šmarno Goro | posamezniki: Ambrožič Lucija, Blažič Mihael, Bogovič Anica, Bunderla Lidija, Dolenshek Marija Iča, Drolc Jožef, Gabrovšek Lovrencija, Gerdej Dominik, Hace Ana, Hozjan Jožef, Iršič Andrej, Ivkovič Leonarda, Ključevšek Tatjana, Kociper Elizabeta in Anton, Kokotec Lovro, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kranjc Franciška, Križaj Bernarda, Ljuman D.O.O., Magdič Olga, Mernik Zinka, Mikulin Olga, Morelj Darja, N.N., Paškič Ilija, Peterle Marija, Pinjušič Jernej, Pirc Dragica, Princič Silvester, Raztresen Marija, Reisp Metka, Rogl Cvetko, Rott Cindro Barbara, Slogar Darja, Snaj Irena, Suster D., Šavli Marija, Šifrer Marija, Šolske Sestre, Štrukelj Franciška, Šubic Marija, Tumpelj, Vareha Duro, Vidic Zofija, Vobner Marjeta, družina Vrtačnik, Zorenč Davorina, Zupančič Ivan, Žnidarič Lidija | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | Zorko Blaž | **VODNJAKI - MALAVI** | Hribar Dušica | **LENČKOV SKLAD** | posamezniki: Lokar Lovrenc, Milavec Jakob in Bruna | **MISIJOJN MATANGA** | posamezniki: Kresnik Robert, Kržišnik Eva, N.N., Podobnik Jožica, Stambuk Igor, Volf Mateja | **SKLAD ZA AFRIKO** | Osolin Primož | **MISIJOJN AMPITAVA** | Elektro Gorenjska | **S. MARTA MEŠKO** | posamezniki: Dobnikar Marta, Muller Marija | **JOŽE ADAMIČ** | Burger Alenka | **PETER IVANČIČ** | Ivančič Angela | **S. ANKA BURGER** | župnija Bogojina | **S. METKA KASTELIC** | Kastelic Milena | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: Dobnikar Marta, Lenassi Franc, N.N., Nadškofija Maribor, Petek Marko, Sitar Antonija, Sušec Karmen | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Dobnikar Marta, Muller Marija, Pisk Tomaž | **TONE KERIN** | posamezniki: Kokotec Lovro, Petek Ribnica D.O.O., Šušteršič Ivana | **TONE OVITAR** | župnija Šmartno pri Slovenj Gradcu | **JANKO KOSMAČ** | župniji: Cerkno, Trnje | posamezniki: Gregorc Ivan, Lapajne Vinko | **JANEZ KRMEJ** | župniji: Cerkle na Gorenjskem, Šmarca-Duplica | posamezniki: Agrometal D.O.O., Bolta Marko, Česnovar Franci, Kokotec Lovro, Kolander Tadeja, Kržišnik Eva, Medžupnijska Karitas Trnje, Sušnik Janez, Zgubič Evgen | **STRAINAR MATEVŽ** | Strajnar Breda | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Pirc Dragica, Štuhec msgr. dr. Ivan | **DANILO LISJAK** |

župnija Hrenovice | posamezniki: Albreht Ivan, Bonuti Hajdinjak Kamila, Hočevar Angelca, Krevelj Branko, N.N., Novi Glas - Gorica, Primos D.O.O., Sodja Slavka, Sušnik Janez, Timer Neža Antonija, Tomelj Andrej | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | Sosič Petra | **ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Murn, Ramovš Vera, Vergles - Rataj Aleksandra | **MISIJOJNARKE MATERE TEREZIE** | Kranjc Rafael | **S. TADEJA MOZETIČ** | Bonuti Hajdinjak Kamila | **JANEZ MESEC** | župnije: Brdo, Miren, Zali Log, Železniki | posamezniki: Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Ognjišče-Koper, Šimnic Apolonija, | **PETER OPEKA** | posamezniki: Bole Lilijana, Dovč Mihaela, Družina d.o.o., Gostiša Ladislav, Ješovnik Simona, Kham Alenka, Kokotec Lovro, Kordiš Rozalija, Kržišnik Eva, Lavrič Miriam, Likar Marko, Mali Marija, Mežnar Klavdija, N.N., Novi Glas - Gorica, Peterle Marija, Prepadnik Meta, Remše Matija, Rus Valerija, Salve d.o.o., Sušnik Janez, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Zgonc Marija, Žnidarič Tilka | **STANKO ROZMAN** | posamezniki: Pribožič Lucija, Strajnar Ana | **S. JOŽICA STERLE** | posamezniki: Kovač Marijana, Strajnar Ana | **P. MARTIN KMETEC** | posamezniki: N.N., Škvorc Marjan | **S. MARJETA ZANJKOVIČ** | župnija Vrhnik | posamezniki: Skandali Dragan, Zadravec Roman | **TONE GRM** | posamezniki: Dobnikar Marta, Marolt Marko, Petek Ribnica d.o.o. | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Kokotec Lovro, Petek Ribnica d.o.o., Udir Jože | **S. TEREZJA PAVLIČ** | Rem Projekt d.o.o.-Rozman Jerica | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: N.N., Povh Jože | **S. MILENA ZADRAVEC** | Kljun Ana | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | posamezniki: Ivančič Angela, Jenič Dušan, Souidi Zavrl Nada | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posamezniki: Dakskobler Ljudmila, Dobnikar Marta, Lazar Jožica, N.N. | **S. ANA SLIVKA** | posamezniki: Gerdej Dominik, Jenič Dušan | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Kotnik Ambrož, Lajavec Janja, Mežan Olga, Pšeničnik Marjana | **STANE KERIN** | župnija Šmarje-Sap | posamezniki: Dornik Silvana, Gliha Joži, Gospodarič Marko, Kern Jože, Zajec Slavka, Alojzija | **S. URŠA MARINČIČ** | posamezniki: Dornik Silvana, Jevšek Uroš, Kokotec Lovro, Rus Marjan, Šilc Janko, Šilc Marinčič Andreja | **MISIJOJN CRIPAM** | posamezniki: Muller Horvati Ingrid, Volčič Barbara | **MARIJINE SESTRE - KIJEV** | posamezniki: Avbar Marija, Bernik Rudi, Kovač Marijana, Lapajne Vinko, Platiša Ivan | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Petkovšek Štefan, Sedej Andreja, Šifrer Marija

NAPOVEDNIK DOGODKOV ZA IZREDNI misijonski mesec oktober 2019

Letošnji mesec oktober je papež Frančišek razglasil za izredni misijonski mesec. Geslo meseca se glasi »Krščeni in poslani«. To bo lepa priložnost za poživitev misijonske razsežnosti slehernega pastoralnega dela.

Cerkev v svetovnem merilu lepo raste in napreduje. Vendar je ta rast, v povezavi z rastjo prebivalstva, prisotna v glavnem v deželah tretjega sveta; Afrike, Azije in Latinske Amerike. V Evropi in pri nas, kakor tudi v razvitem zahodnem svetu, je stanje drugačno. Versko življenje je splošno v upadu in ne kaže takšne žive, mladostne dinamike. Slednje se verjetno odraža tudi v negativnem demografskem trendu zahodnega sveta.

Vendar na potek dogodkov lahko pozitivno vplivamo. In ravno k temu nas želi papež Frančišek spodbuditi. Zato se bo v sklopu »izrednega misijonskega meseca oktobra 2019« po svetu odvijalo veliko dogodkov. Temu želimo slediti tudi pri nas v Misijonskem središču in napovedujemo:

sreda, 14. avgust

VSESLOVENSKO MISIJSKO PEŠ ROMANJE izpred cerkve sv. Mohorja in Fortunata v Grobljah pri Domžalah do cerkve Marije Zvezde v Novi Štifti pri Gornjem Gradu

sobota, 28. september

SLOVESNA OTVORITEV »IZREDNEGA MISIJSKEGA MESECA OKTOBRA 2019« NA VIŠARJAH

nedelja, 6. oktober

SREČANJE Z MISIJONARJEM DANILOM LISJAKOM V ŠKOCJANU NA DOLENJSKEM

sobota, 12. oktober

MISIJSKI SIMPOZIJ

sreda, 16. oktober

ŠTUDENTSKA (MISIJSKO OBARVANA) SLOVESNA SV. MAŠA V CERKVI MARIJINEGA OZNANJENJA NA TROMOSTOVJU

nedelja, 20. oktober

OSREDNJA SLOVESNOST PRAZNOVANJA MISIJSKE NEDELJE 2019

julij 2019 – marec 2020

POTUJOČA MISIJSKA RAZSTAVA

V duhu pogumnih, zavzetih in navzven odprtih kristjanov vas lepo vabimo, da se, kolikor je le v vaši moči, udeležite predvidenih dogodkov. Z vašo pomočjo želimo v spečih kristjanih, kakor tudi pri vseh ljudeh dobre volje, prebuditi žar poguma, samozavesti in zavzetega krščanskega in družbenega življenja.

S krstom smo prejeli duha poslanstva – dopustimo mu, da v polnosti zaživi!

